Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

16 februarie 2012*

„Recurs — Taxa antidumping — Regulamentul (CE) nr. 954/2006 — Importul anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel, originare din Croația, din România, din Rusia și din Ucraina — Regulamentul (CE) nr. 384/96 — Articolul 2 alineatul (10) litera (i), articolul 3 alineatele (2), (3) și (5)-(7), articolul 18 alineatul (3) și articolul 19 alineatul (3) — Calcularea valorii normale și a prejudiciului — Noțiunea «entitate economică unică» — Dreptul la apărare — Nemotivare”

În cauzele conexate C-191/09 P și C-200/09 P,

având ca obiect două recursuri formulate în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introduse la 20 și, respectiv, la 26 mai 2009,

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de domnii J.-P. Hix și B. Driessen, în calitate de agenți, precum și de G. Berrisch, Rechtsanwalt,

parte reclamantă,

celelalte părți în proces fiind:

Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), fostă Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT, cu sediul în Nikopol (Ucraina),

Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), fostă Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT, cu sediul în Dnipropetrovsk (Ucraina),

reprezentate de P. Vander Schueren, avocat, și N. Mizulin, solicitor,

reclamante în primă instanță,

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnii H. van Vliet și C. Clyne, în calitate de agenți,

intervenientă în primă instanță,

și

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnii H. van Vliet și C. Clyne, în calitate de agenți,

reclamantă,

celelalte părți în proces fiind:

* Limba de procedură: engleza.

Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), fostă Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT, cu sediul în Nikopol,

Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), fostă Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT, cu sediul în Dnipropetrovsk,

reprezentate de P. Vander Schueren, avocat, și N. Mizulin, solicitor,

reclamante în primă instanță,

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de domnii J.-P. Hix și B. Driessen, în calitate de agenți, precum și de G. Berrisch, Rechtsanwalt,

pârât în primă instanță,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte de cameră, domnul J. Malenovský, doamna R. Silva de Lapuerta, domnii G. Arestis (raportor) și D. Šváby, judecători,

avocat general: domnul P. Mengozzi,

grefier: doamna R. Șereș, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 18 noiembrie 2010,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 14 aprilie 2011,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul lor, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Comunităților Europene solicită anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 10 martie 2009, Interpipe Niko Tube ZAT și Interpipe NTRP/Consiliul (T-249/06, Rep., p. II-383, denumită în continuare „hotărârea atacată”), în măsura în care Tribunalul a anulat articolul 1 din Regulamentul (CE) nr. 954/2006 al Consiliului din 27 iunie 2006 de instituire a unui drept antidumping definitiv la importurile anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel, originare din Croația, România, Rusia și Ucraina, de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 2320/97 și (CE) nr. 348/2000 și de încheiere a reexaminării intermediare și a reexaminării în temeiul expirării măsurilor a drepturilor antidumping aplicabile importurilor anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel nealiat, originare, printre altele, din Rusia și din România, și de încheiere a reexaminării intermediare a drepturilor antidumping aplicabile importurilor anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel nealiat, originare, printre altele, din Rusia, România, Croația și Ucraina (JO L 175, p. 4, denumit în continuare „regulamentul în litigiu”).

2 Prin recursul lor incident formulat împreună, Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko tube ZAT), fostă Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT (denumită în continuare „Niko Tube”), și Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), fostă Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT (denumită în continuare „NTRP”), solicită de asemenea anularea hotărârii atacate, întrucât aceasta nu a anulat regulamentul în litigiu în integralitate.

Cadrul juridic

3 Dispozițiile care reglementează aplicarea măsurilor antidumping de către Comunitatea Europeană sunt cuprinse în Regulamentul (CE) nr. 384/96 al Consiliului din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO L 56 p. 1, Ediție specială, 11/vol. 12, p. 223), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 461/2004 al Consiliului din 8 martie 2004 (JO L 77, p. 12, Ediție specială, 11/vol. 34, p. 171, denumit în continuare „regulamentul de bază”).

4 Articolul 2 alineatele (8) și (9) din regulamentul de bază prevede:

„(8) Prețul de export este prețul plătit efectiv sau care urmează să fie plătit pentru produsul vândut la export către Comunitate.

(9) Atunci când nu există un preț de export stabilit sau când prețul de export nu pare a fi fiabil din cauza existenței unei asocieri sau a unui acord de compensare între exportator și importator sau un terț, prețul de export poate fi calculat pe baza prețului cu care produsele importate sunt revândute pentru prima oară unui cumpărător independent sau, în cazul în care produsele nu sunt revândute unui cumpărător independent sau nu sunt revândute în starea în care erau când au fost importate, prin orice altă modalitate rezonabilă.

[...]”

5 Articolul 2 alineatul (10) din acest regulament stabilește, în cadrul titlului „Comparație”, criteriile pe baza cărora instituțiile Uniunii Europene efectuează o comparație echitabilă între prețul de export și valoarea normală. Acest articol prevede printre altele:

„Se efectuează o comparație echitabilă între prețul de export și valoarea normală. Această comparație se face în aceeași etapă a procesului comercial pentru vânzări efectuate la date cât mai apropiate posibil și ținând seama în mod corespunzător de alte diferențe care afectează comparabilitatea prețurilor. În cazul în care valoarea normală și prețul de export nu pot fi comparate astfel, se ține seama în fiecare caz, sub formă de ajustări, de diferențele constatate la factorii care se pretinde și se demonstrează că afectează prețurile și, prin urmare, comparabilitatea acestora. Se evită repetarea ajustărilor, mai ales în cazul în care este vorba de diferențe privind reducerile de prețuri, rabaturile, cantitățile sau etapele comercializării. În cazul în care sunt întrunite condițiile specificate, factorii care pot determina efectuarea de ajustări sunt următorii:

[...]

(i) comisioane

Se operează o ajustare pe baza diferențelor dintre comisioanele percepute pentru vânzările în cauză. Termenul «comisioane» include și marja încasată de un operator comercial al produsului sau al produsului similar, în cazul în care funcțiile unui astfel de operator comercial pot fi asimilate celor ale unui agent care lucrează pe bază de comisioane.

[...]”

6 Articolul 3 din regulamentul respectiv, care privește stabilirea existenței unui prejudiciu, prevede:

„[...]

(2) Stabilirea existenței unui prejudiciu se bazează pe elemente de probă pozitive și implică o examinare obiectivă: (a) a volumului importurilor care fac obiectul unui dumping și a efectului acestor importuri asupra prețului produselor similare pe piața Comunității și (b) a efectului acestor importuri asupra industriei comunitare.

(3) În ceea ce privește volumul importurilor care fac obiectul unui dumping, se analizează dacă a avut loc o creștere substanțială a importurilor care fac obiectul unui dumping, fie în cantități absolute, fie în raport cu producția sau cu consumul în Comunitate. În ceea ce privește efectul importurilor care fac obiectul unui dumping asupra prețurilor se analizează dacă a existat, în cazul importurilor care fac obiectul unui dumping asupra prețurilor, o subcotare semnificativă a prețului în raport cu prețul unui produs similar din industria comunitară sau dacă aceste importuri au ca efect, în alt mod, diminuarea semnificativă a prețurilor sau împiedicarea în mod semnificativ a creșterii prețurilor care, altfel, s-ar fi produs. Unul sau mai mulți dintre acești factori nu constituie neapărat o bază decisivă de analiză.

[...]

(5) Examinarea efectului importurilor care fac obiectul unui dumping asupra industriei comunitare respective implică o evaluare a tuturor factorilor și indicilor economici pertinenți care influențează situația acestei industrii, inclusiv faptul că o industrie nu a surmontat în totalitate efectele practicilor de dumping sau de subvenționare din trecut, importanța marjei de dumping efective, diminuarea efectivă și potențială a vânzărilor, a profiturilor, a producției, a segmentului de piață, a productivității, a randamentului investițiilor sau a utilizării capacităților; factorii care influențează prețurile în Comunitate, efectele negative efective și potențiale asupra fluxului numerarului, asupra stocurilor, asupra ocupării forței de muncă, asupra salariilor, asupra creșterii economice, asupra capacității de a mobiliza capitaluri sau investiții. Această listă nu este exhaustivă și unul sau mai mulți dintre acești factori nu constituie neapărat o bază decisivă de analiză.

(6) Trebuie demonstrat cu ajutorul tuturor elementelor doveditoare pertinente prezentate în legătură cu alineatul (2) că importurile care fac obiectul unui dumping cauzează un prejudiciu în sensul [regulamentului de bază]. Concret, acest lucru implică demonstrarea faptului că volumul și/sau nivelurile prețurilor menționate la alineatul (3) au un impact asupra industriei comunitare în sensul alineatului (5) și că acest impact este de asemenea natură încât poate fi considerat important.

(7) Factorii cunoscuți, alții decât importurile care fac obiectul unui dumping, care aduc în același timp un prejudiciu industriei comunitare, se analizează, de asemenea, de așa manieră încât prejudiciul adus de acești alți factori să nu fie atribuit importurilor care fac obiectul unui dumping în sensul alineatului (6). Factorii care pot fi considerați ca pertinenți în acest sens includ, printre altele, volumul și prețul importurilor care nu sunt vândute la prețuri de dumping, scăderea cererii sau modificările configurației consumului, practicile comerciale restrictive ale producătorilor din țări terțe și membre ale Comunității și concurența între acești producători, evoluția tehnicilor, precum și rezultatele la export și productivitatea industriei comunitare.

[...]”

7 Articolul 18 din același regulament, intitulat „Lipsa cooperării”, prevede printre altele:

„(1) În cazul în care o parte interesată nu permite accesul la informațiile necesare sau nu le furnizează în termenele prevăzute în prezentul regulament sau obstrucționează semnificativ ancheta, pot fi stabilite concluzii preliminare sau finale, pozitive sau negative, pe baza datelor disponibile. În cazul în care se constată că o parte interesată a furnizat o informație falsă sau care induce în eroare, această informație nu este luată în considerare și se pot utiliza datele disponibile. Părțile interesate trebuie informate cu privire la consecințele unui refuz de a coopera.

[...]

(3) În cazul în care informațiile prezentate de o parte interesată nu sunt cele mai bune din toate punctele de vedere, ele nu trebuie ignorate, cu condiția ca eventualele lipsuri să nu îngreuneze excesiv stabilirea unor concluzii de o acuratețe rezonabilă, ca informațiile să fie furnizate în timp util, ca ele să poată fi verificate și ca partea să fi acționat cât mai bine posibil.

[...]"

8 Articolul 19 alineatul (3) din regulamentul de bază are următorul cuprins:

„În cazul în care se consideră că o cerere de tratament confidențial nu se justifică și în cazul în care persoana care a furnizat informația nu dorește să o facă publică și nici să autorizeze divulgarea ei în termeni generali sau sub formă de rezumat, informația poate fi eliminată, cu excepția cazului în care se poate demonstra în mod convingător, utilizând surse adecvate, că informația este corectă [...]"

9 Articolul 20 din acest regulament, intitulat „Informarea părților", prevede:

„[...]

(2) Părțile menționate la alineatul (1) pot cere o informare finală cu privire la faptele și considerațiile esențiale pe baza cărora se intenționează să se recomande instituirea de măsuri definitive sau închiderea unei anchete sau a unei proceduri fără instituirea de măsuri; o atenție specială trebuie acordată informării cu privire la faptele sau considerațiile diferite de cele utilizate pentru măsurile provizorii.

[...]

(4) Informarea finală trebuie făcută în scris. Ținând seama de necesitatea de a proteja confidențialitatea informațiilor, ea trebuie transmisă cât mai repede posibil, în mod normal în termen de cel mult o lună înaintea deciziei definitive sau de transmiterea de către Comisie a unei propuneri de decizie definitivă, în conformitate cu articolul 9. În cazul în care Comisia nu este în măsură să comunice în acest termen anumite fapte sau considerațiile, comunicarea trebuie făcută cât mai repede posibil. Informarea nu este un obstacol pentru orice decizie ulterioară care poate fi luată de Comisie sau de Consiliu și, în cazul în care această decizie se bazează pe fapte și considerații diferite, acestea din urmă trebuie comunicate cât mai curând posibil.

[...]"

Istoricul cauzei

10 Punctele 5-20 din hotărârea atacată, reproduse în continuare, expun situația de fapt:

„5 [Niko Tube și NTRP] sunt societăți ucrainene producătoare de tuburi și țevi obținute fără sudură. [Niko Tube și NTRP] sunt asociate cu două societăți de vânzare: SPIG Interpipe [(denumită în continuare «SPIG»)], cu sediul în Ucraina, și Sepco SA [(denumită în continuare «Sepco»)], cu sediul în Elveția.

6 În urma unei plângeri depuse la 14 februarie 2005 de Comitetul de Protecție a Industriei Tuburilor din Oțel Obținute fără Sudură din Uniunea Europeană, Comisia a deschis o procedură antidumping privind importurile anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel, originare din Croația, România, Rusia și Ucraina, potrivit articolului 5 din regulamentul de bază. Comisia a deschis de asemenea două reexaminări intermediare, în temeiul articolului 11 alineatul (3) din regulamentul de bază, privind taxele antidumping aplicabile importurilor

anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel nealiat, originare, printre altele, din Rusia, România, Croația și Ucraina. Avizul de deschidere a acestor proceduri a fost publicat la 31 martie 2005 (JO C 77, p. 2).

7 Ancheta cu privire la dumping și la prejudiciul care rezultă a acoperit perioada cuprinsă între 1 ianuarie și 31 decembrie 2004 (denumită în continuare «perioada de anchetă»). Examinarea tendințelor utile pentru evaluarea prejudiciului a acoperit perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2001 și sfârșitul perioadei de anchetă.

8 Având în vedere numărul ridicat de producători comunitari, Comisia a ales pentru efectuarea anchetei un eșantion de cinci producători comunitari, potrivit articolului 17 din regulamentul de bază. Inițial, eșantionul cuprindea următorii cinci producători comunitari: Dalmine SpA, Benteler Stahl/Rohr GmbH, Tubos Reunidos SA, Vallourec & Mannesmann France SA (denumită în continuare «V & M Franța») și V & M Deutschland GmbH (denumită în continuare «V & M Germania»). Întrucât Benteler Stahl/Rohr a hotărât să nu coopereze, Comisia a înlocuit-o cu Rohrwerk Maxhütte GmbH.

9 Prin scrisorile din 6 iunie și din 14 iulie 2005, [Niko Tube și NTRP], precum și [SPIG] și Sepco au transmis Comisiei răspunsurile lor la chestionarul antidumping. Vizitele de verificare la sediile [Niko Tube și ale NTRP], precum și la [SPIG] au avut loc între 17 și 26 noiembrie 2005.

10 La 27 februarie 2006, Comisia a adresat [Niko Tube și NTRP] primul document de informare finală care detalia faptele și motivele pentru care aceasta propunea adoptarea de măsuri antidumping definitive. Prin scrisoarea din 22 martie 2006, [Niko Tube și NTRP] au contestat în mod oficial concluziile Comisiei, astfel cum au fost expuse în primul document de informare finală. Acestea au arătat că în mod eronat Comisia inclusese date privind produse care nu erau fabricate de reclamante, că aceasta comparase valoarea normală și prețul de export în stadii comerciale diferite, ceea ce este incompatibil cu articolul 2 alineatul (10) primul paragraf din regulamentul de bază, și că, tratând Sepco drept importator și definind prețul său de export prin reconstrucție, Comisia încălcase articolul 2 alineatul (9) din regulamentul de bază.

11 La 24 martie 2006, a fost organizată de Comisie o audiere, în prezența [Niko Tube și a NTRP], pentru a discuta problema calculării marjei de dumping, precum și oferta acestora de angajament de prețuri. La 30 martie 2006, a avut loc o altă audiere, privind prejudiciul.

12 Prin faxul din 3 aprilie 2006, [Niko Tube și NTRP] au transmis Comisiei o cerere de informare privind cooperarea industriei comunitare cu ancheta.

13 La 24 aprilie 2006, Comisia a adoptat al doilea document de informare finală. În acest document, Comisia a respins cererea de excludere a anumitor produse care nu sunt fabricate de [Niko Tube și de NTRP] la calcularea valorii normale, și anume a produselor încadrate la numărul de control al produselor (denumit în continuare «NCP») KE4. Comisia a efectuat o ajustare a prețurilor de vânzare practicate de Sepco, însă nu în temeiul articolului 2 alineatul (9) din regulamentul de bază, ci în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază. În sfârșit, în acest document, Comisia a furnizat informații privind cooperarea industriei comunitare.

14 Prin faxul din 26 aprilie 2006, [Niko Tube și NTRP] au amintit Comisiei că datele furnizate ca răspuns la chestionarul antidumping și verificate de funcționarii Comisiei demonstrau că țevile nucleare încadrate la codul NCP KE4 nu erau fabricate de acestea.

15 Prin scrisoarea din 4 mai 2006, [Niko Tube și NTRP] au prezentat Comisiei observații complete cu privire la al doilea document de informare finală.

16 Prin scrisoarea din 30 mai 2006, Comisia a explicat [Niko Tube și NTRP] motivele pentru care nu a acceptat oferta de angajament a acestora, prezentată la 22 martie 2006.

17 La 7 iunie 2006, Comisia a adoptat și a publicat Propunerea de regulament al Consiliului de instituire a unui drept antidumping definitiv la importurile anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel, originare din Croația, România, Rusia și Ucraina, de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 2320/97 și (CE) nr. 348/2000 și de încheiere a reexaminării intermediare și a reexaminării în temeiul expirării măsurilor a drepturilor antidumping aplicabile importurilor anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel nealiat, originare, printre altele, din Rusia și din România, și de încheiere a reexaminării intermediare a drepturilor antidumping aplicabile importurilor anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel nealiat, originare, printre altele, din Rusia, România, Croația și Ucraina.

18 Prin faxul primit de [Niko Tube și de NTRP] la 26 iunie 2006 la ora 19.06, Comisia a răspuns la argumentele invocate de [Niko Tube și de NTRP] în faxul din 26 aprilie 2006 și în scrisoarea din 4 mai 2006, cu excepția argumentului privind lipsa cooperării industriei comunitare. Prin scrisoarea adresată [Niko Tube și NTRP] la 16 iunie 2006 și primită de acestea la 27 iunie 2006, Comisia a răspuns la comentariile [Niko Tube și ale NTRP] în legătură cu participarea la procedură a industriei comunitare.

19 La 27 iunie 2006, Consiliul a adoptat [regulamentul în litigiu].

20 Prin [acest regulament], Consiliul a impus taxe antidumping de 25,1 % la importurile anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel, realizate de reclamante.”

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

11 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 8 septembrie 2006, Niko Tube și NTRP au introdus o acțiune în anularea regulamentului în litigiu.

12 Prin actul depus la grefă la 1 decembrie 2006, Comisia a formulat o cerere de intervenție în susținerea concluziilor Consiliului. Prin Ordonanța din 16 ianuarie 2007, președintele Camerei a cincea a Tribunalului a admis această cerere de intervenție. Prin scrisoarea din 27 februarie 2007, Comisia a informat Tribunalul că renunță la depunerea unui memoriu în intervenție, dar că va lua parte la ședință.

13 Prin intermediul primului motiv în susținerea cererii de anulare, Niko Tube și NTRP considerau că, ținând seama de datele privind țevile care nu erau fabricate de ele pentru calcularea valorii normale, Consiliul săvârșise o eroare vădită de apreciere și încălcase principiul nediscriminării.

14 În cadrul celui de al doilea motiv, Niko Tube și NTRP arătau că, întemeindu-se, în scopul stabilirii prejudiciului, pe datele privind cei cinci producători din Uniune reținuți în eșantion, deși acești producători nu cooperaseră în mod deplin și complet, Consiliul încălcase articolul 3 alineatele (2), (3) și (5)-(7) din regulamentul de bază și articolul 19 alineatul (3) din regulamentul respectiv, precum și principiul nediscriminării.

15 Prin intermediul celui de al treilea motiv al acțiunii, Niko Tube și NTRP susțineau că, din cauza lipsei de cooperare deplină și completă a producătorilor din Uniune reținuți în eșantion, nivelul de susținere a plângerii la nivelul industriei Uniunii se situa sub nivelul minim regulamentar al producătorilor reprezentând 25 % din producția Uniunii. Consiliul ar fi încălcat, așadar, articolul 5 alineatul (4) din regulamentul de bază, întrucât nu a închis procedura antidumping.

16 În cadrul celui de al patrulea motiv invocat în susținerea acțiunii, Niko Tube și NTRP considerau că, prin deducerea, cu titlu de ajustare, cu ocazia comparării valorii normale cu prețul de export, din prețul de vânzare practicat de Sepco a unui cuantum corespunzător comisionului pe care l-ar fi perceput un agent care lucrează pe bază de comision, Consiliul săvârșise o eroare vădită de apreciere la aplicarea articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază și a articolului 2 alineatul (10) primul paragraf din acesta.

17 Prin intermediul celui de al cincilea motiv, Niko Tube și NTRP susțineau că condițiile respingerii ofertei lor de angajament reprezintă o încălcare a principiului nediscriminării de către Consiliu.

18 În sfârșit, cele cinci aspecte ale celui de al șaselea motiv invocat de Niko Tube și de NTRP erau întemeiate pe încălcarea dreptului la apărare și/sau a obligației de motivare în cadrul argumentelor acestora referitoare la luarea în considerare a țevilor care nu au fost fabricate de acestea în scopul calculării valorii normale, la lipsa cooperării industriei comunitare, la ajustarea prețului de export practicat de Sepco, la respingerea ofertei de angajament a acestora și, respectiv, la tratamentul cheltuielilor de vânzare, al cheltuielilor administrative și al altor cheltuieli generale ale SPIG.

19 Tribunalul a considerat că este necesar să regrupeze examinarea acestor șase motive în funcție de faptele la care se referă, astfel încât a examinat succesiv, în cadrul titlurilor aferente, calcularea valorii normale, consecințele faptului că societățile de legătură ale producătorilor din Uniune nu au răspuns la chestionar, ajustarea prețului de vânzare practicat de Sepco, oferta de angajament a Niko Tube și a NTRP, tratamentul cheltuielilor de vânzare, al cheltuielilor administrative, precum și al altor cheltuieli generale ale SPIG.

20 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins majoritatea motivelor și a argumentelor invocate de Niko Tube și de NTRP.

21 Cu toate acestea, la punctele 177-190 din hotărârea atacată, Tribunalul a admis, în ceea ce privește NTRP, aspectul celui de al patrulea motiv, întemeiat pe existența unei erori vădite de apreciere săvârșite de Consiliu, în măsura în care acesta din urmă a operat o ajustare a prețului de export practicat de Sepco, în aplicarea articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază pentru prețul de export practicat de Sepco în cadrul tranzacțiilor privind țevile fabricate de NTRP.

22 Tribunalul a admis de asemenea, la punctele 200-211 din hotărârea atacată, aspectul celui de al șaselea motiv invocat de Niko Tube și de NTRP, întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare al acestora în cadrul ajustării efectuate de Consiliu în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază.

23 Prin urmare, Tribunalul a anulat primul articol al regulamentului în litigiu, întrucât taxa antidumping stabilită pentru exporturile către Comunitate de produse fabricate de Niko Tube și de NTRP depășea taxa care ar fi fost aplicabilă dacă prețul de export nu ar fi fost ajustat în temeiul unui comision atunci când vânzările aveau loc prin intermediul comerciantului de legătură, Sepco. Tribunalul a respins acțiunea Niko Tube și a NTRP cu privire la restul motivelor.

Procedura în fața Curții și concluziile părților

24 La 29 mai 2009, Consiliul a depus un recurs la grefa Curții împotriva hotărârii atacate. Acest recurs a fost înregistrat sub numărul C-191/09 P.

25 La 27 mai 2009, Comisia a depus un recurs la grefa Curții împotriva hotărârii atacate. Acest recurs a fost înregistrat sub numărul C-200/09 P.

26 Prin Ordonanța președintelui Curții din 15 iulie 2009, cauzele C-191/09 P și C-200/09 P au fost conexate pentru buna desfășurare a procedurii scrise și orale, precum și în vederea pronunțării hotărârii.

27 Prin recursul formulat în cauza C-191/09 P, Consiliul solicită Curții:

— anularea hotărârii atacate în măsura în care Tribunalul, pe de o parte, a anulat articolul 1 din regulamentul în litigiu deoarece taxa antidumping stabilită pentru exporturile în Comunitate a produselor fabricate de Niko Tube și de NTRP este superioară taxei care ar fi fost aplicabilă dacă prețul de export nu ar fi fost ajustat în temeiul unui comision atunci când vânzările aveau loc prin intermediul comerciantului afiliat, Sepco, și, pe de altă parte, a obligat Consiliul să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și un sfert din cheltuielile de judecată efectuate de Niko Tube și de NTRP,

— respingerea acțiunii în anulare a Niko Tube și a NTRP în întregime și

— obligarea Niko Tube și a NTRP la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor aferente procedurii în fața Tribunalului.

28 Prin recursul formulat în cauza C-200/09 P, Comisia solicită Curții:

— anularea punctului 1 din dispozitivul hotărârii atacate,

— respingerea în întregime a acțiunii în anulare formulate de Niko Tube și de NTRP și

— obligarea Niko Tube și a NTRP la plata cheltuielilor efectuate de către Comisie în cadrul prezentului recurs.

29 În memoriile în răspuns, depuse în cauzele C-191/09 P și C-200/09 P, Niko Tube și NTRP solicită Curții:

— respingerea recursului Consiliului și a recursului Comisiei ca inadmisibile în parte și, în orice caz, ca nefondate,

— menținerea hotărârii atacate în măsura în care, admițând în parte acțiunea în anulare a Niko Tube și a NTRP, anulează regulamentul în litigiu întrucât taxa antidumping stabilită pentru exporturile produselor fabricate de Niko Tube și NTRP către Comunitate depășește taxa care ar fi aplicabilă dacă prețul la export nu ar fi fost ajustat în temeiul unui comision, atunci când vânzările aveau loc prin intermediul societății de vânzare de legătură Sepco, și

— menținerea obligării la plata cheltuielilor de judecată dispuse prin hotărârea atacată și obligarea Consiliului și a Comisiei la plata cheltuielilor efectuate în fața Curții.

30 În cadrul acestui memoriu în răspuns, Niko Tube și NTRP introduc, în cauzele C-191/09 P și C-200/09 P, un recurs incident prin care solicită Curții:

— anularea hotărârii atacate în măsura în care Tribunalul nu a anulat regulamentul în litigiu în integralitate și a obligat Niko Tube și NTRP la trei pătrimi din cheltuielile de judecată pe care acestea le-au efectuat în procedura din prima instanță,

— anularea regulamentului în litigiu în integralitate și

— obligarea Consiliului și a Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate în cele două proceduri.

31 În memoriul în replică la respectivul recurs incident, Consiliul solicită Curții, în cauza C-191/09 P:

— respingerea recursului incident,

— în subsidiar, trimiterea cauzei la Tribunal spre rejudecare,

— cu titlu mai subsidiar, respingerea acțiunii și

— obligarea Niko Tube și a NTRP la plata cheltuielilor de judecată efectuate în cadrul recursului incident.

32 În memoriul în replică la respectivul recurs incident, Comisia solicită Curții, în cauza C-200/09 P:

— respingerea recursului incident,

— în subsidiar, trimiterea cauzei la Tribunal spre rejudecare și

— obligarea Niko Tube și a NTRP la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recursurile principale

33 În susținerea recursului său, Consiliul invocă șapte motive. Primele patru motive privesc ajustarea operată în aplicarea articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază.

34 În susținerea recursului său, Comisia invocă patru motive, din care primele trei sunt analoage primelor patru motive ale Consiliului.

35 Trebuie să se examineze, așadar, împreună primele patru motive ale Consiliului și primele trei motive ale Comisiei, dat fiind caracterul lor similar.

Cu privire la primele patru motive ale recursului principal al Consiliului și cu privire la primele trei motive ale recursului principal al Comisiei

Argumentele părților

36 Prin intermediul primului motiv, Consiliul susține că, în mod greșit, Tribunalul a aplicat prin analogie, în cadrul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază, jurisprudența referitoare la noțiunea „entitate economică unică”. Tribunalul s-ar fi referit tot în mod greșit la această jurisprudență pentru a stabili dacă instituțiile Uniunii dovediseră că sunt îndeplinite condițiile necesare pentru a opera această ajustare în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din acest regulament. Potrivit Consiliului, din jurisprudența constantă a Curții rezultă că stabilirea valorii normale, stabilirea prețului de export și compararea acestora sunt reglementate de norme distincte care trebuie respectate, fiecare pentru situația avută în vedere. Consiliul se întemeiază tot pe jurisprudența Curții pentru a afirma că noțiunea „entitate economică unică” privește în exclusivitate anumite situații specifice referitoare la calcularea valorii normale, Curtea confirmând printre altele că, în cauzele în discuție, instituțiile calculaseră în mod întemeiat valoarea normală pe baza vânzărilor realizate în beneficiul cumpărătorilor independenți de către societățile de legătură însărcinate cu aceste operațiuni pe piața națională.

37 Consiliul subliniază că, în speță, problema nu privește stabilirea prețului de export, ci ajustarea operată în aplicarea articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază, mai precis compararea valorii normale cu prețul de export. Tribunalul s-ar fi limitat să rețină că jurisprudența referitoare la noțiunea

„entitate economică unică” se aplică prin analogie la calcularea prețului de export, dar ulterior ar fi aplicat această jurisprudență pentru a stabili în ce condiții poate fi decisă o ajustare în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din acest regulament. Ar fi vorba despre o altă eroare de drept. În plus, Tribunalul și-ar fi încălcat și obligația de motivare a deciziei, întrucât nu ar fi justificat în mod legal această aplicare prin analogie a noțiunii „entitate economică unică” la calcularea prețului de export.

38 Prin intermediul celui de al doilea motiv, Consiliul susține că Tribunalul a încălcat normele referitoare la sarcina probei care incumbă instituțiilor Uniunii atunci când realizează o ajustare în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază și că a aplicat, așadar, un standard eronat de control în examinarea deciziei acestor instituții de a efectua o astfel de ajustare. Pentru a justifica o ajustare întemeiată pe această dispoziție a regulamentului de bază, ar fi necesar ca un factor specific preexistent să afecteze comparabilitatea prețurilor. Din jurisprudența Curții ar rezulta că sarcina de a dovedi că instituțiile și-au întemeiat concluziile pe fapte eronate sau că au săvârșit o eroare vădită de apreciere revine celui care susține anularea unei măsuri antidumping. În cazul de față, Tribunalul nu ar fi realizat o astfel de examinare și ar fi decis în mod greșit că elementele cuprinse în faxul Comisiei din 26 iunie 2006 nu permit să se concluzioneze că ar fi trebuit efectuată o ajustare în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază. În această privință, Tribunalul ar fi substituit prin propria apreciere pe cea a instituțiilor.

39 În cadrul celui de al treilea motiv în susținerea recursului, Consiliul consideră că, din cauza celor două erori de drept menționate mai sus, Tribunalul a examinat decizia instituțiilor Uniunii de a realiza ajustarea potrivit articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază din perspectiva unui criteriu juridic eronat. Tribunalul ar fi controlat astfel decizia instituțiilor ținând cont numai de cele trei elemente enunțate în faxul Comisiei din 26 iunie 2006. Consiliul consideră că, prin trimiterea la jurisprudența referitoare la noțiunea „entitate economică unică”, Tribunalul a respins în mod greșit argumentul acestuia potrivit căruia Niko Tube și NTRP realizau vânzări directe în cadrul Uniunii. Consiliul susține de asemenea că Tribunalul a interpretat în mod greșit argumentul Comisiei privind participarea SPIG la activitățile de export ale Niko Tube și ale NTRP. În plus, Tribunalul ar fi aplicat în mod greșit jurisprudența referitoare la noțiunea „entitate economică unică” pentru a examina dacă legătura dintre Sepco și NTRP excludea posibilitatea de a concluziona că Sepco îndeplinește funcții asimilabile celor ale unui agent care lucrează pe bază de comision. În sfârșit, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept întrucât a analizat în mod izolat fiecare dintre elementele evidențiate de instituții.

40 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, Consiliul susține că Tribunalul a decis în mod greșit că instituțiile săvârșiseră o eroare vădită de apreciere prin aplicarea articolului 2 alineatul (10) primul paragraf din regulamentul de bază în cazul vânzărilor la export realizate de Niko Tube și de NTRP, întrucât Consiliul efectuase o ajustare a prețului de export practicat de Sepco în cadrul unor tranzacții cu țevi fabricate de NTRP. Erorile de drept ale Tribunalului privind interpretarea și aplicarea articolului 2 alineatul (10) litera (i) din acest regulament ar afecta de asemenea concluziile formulate la punctele 196 și 197 din hotărârea atacată.

41 În ceea ce privește Comisia, aceasta consideră că Tribunalul a săvârșit două erori de drept ca urmare a aplicării prin analogie a noțiunii „entitate economică unică”, care privește calcularea valorii normale, la stabilirea prețului de export. În primul rând, Tribunalul nu ar explica motivul pentru care noțiunea „entitate economică unică” ar fi de asemenea aplicabilă prin analogie la stabilirea prețului de export. Dimpotrivă, din jurisprudența constantă a Curții ar rezulta că această noțiune a fost elaborată în scopul de a se ține cont, pentru stabilirea valorii normale la calcularea marjei de dumping, de anumite situații specifice pe piața internă a exportatorilor. În al doilea rând, la punctul 177 și următoarele din hotărârea atacată, Tribunalul s-ar fi pronunțat în sens contrar jurisprudenței pe care o citează în susținerea deciziei sale. Examinarea acestei jurisprudențe ar lăsa astfel să se înțeleagă că noțiunea „entitate economică unică”, definită în scopul de a stabili în mod mai adecvat valoarea normală a produselor vândute de către un operator pe piața internă, nu poate fi transpusă la stabilirea prețului produselor vândute la exportul de către acest operator în cazul în care acesta exportă produse similare

a căror destinație este Uniunea. Dimpotrivă, din jurisprudența constantă a Curții rezultă că, în cazul în care un exportator vinde un produs în cadrul Uniunii prin intermediul unei filiale de vânzare, prețul de export este stabilit având în vedere prima vânzare către un cumpărător independent, precum în cazul stabilirii valorii normale. La acest preț de export astfel stabilit ar putea și ar trebui totuși să fie aplicate ajustările prevăzute de regulamentul de bază, fără ca vreo sarcină specială a probei să incumbe totuși instituțiilor în acest context.

42 În ceea ce privește al doilea motiv invocat de Comisie în susținerea recursului și care se referă la sarcina probei și la limitele controlului de legalitate care revine Tribunalului, Comisia susține că acesta a săvârșit mai multe erori de drept. Tribunalul ar fi impus astfel instituțiilor să facă o probă deosebit de împovărătoare în domeniul aspectelor legate de protecția comercială în care acestea dispun totuși de o amplă putere de apreciere. Tribunalul ar fi încălcat normele privind sarcina probei reținând că trebuie să se verifice „dacă instituțiile au prezentat dovada sau cel puțin indicii ale faptului că funcțiile îndeplinite de Sepco nu sunt cele ale unui departament de vânzări intern, ci sunt asimilabile funcțiilor unui agent care lucrează pe bază de comision”. Ar rezulta astfel din jurisprudența Curții că instituțiile au acționat în mod corect luând ca punct de plecare prețul facturat de Sepco primului cumpărător independent din cadrul Uniunii și aplicând apoi la acest preț ajustările prevăzute la articolul 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază. În loc să demonstreze, cum ar fi trebuit pentru a justifica anularea în parte a regulamentului respectiv, că instituțiile săvârșiseră o eroare vădită de apreciere, Tribunalul ar fi considerat în mod greșit că din jurisprudența referitoare la noțiunea „entitate economică unică” rezultă că instituțiile sunt obligate să suporte sarcina unei probe deosebit de împovărătoare în cazul în care trebuie să aplice o ajustare potrivit articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază. În plus, decizia Tribunalului potrivit căreia instituțiile nu puteau să realizeze ajustarea în discuție ar fi incompatibilă cu constatarea pe care acesta o realizează la punctele 213 și 214 din hotărârea atacată, potrivit căreia faxul Comisiei din 26 iunie 2006 cuprinde o prezentare detaliată a motivelor pentru care a fost realizată această ajustare.

43 În ceea ce privește al treilea motiv al Comisiei, îndreptat împotriva deciziei Tribunalului potrivit căreia instituțiile au încălcat articolul 2 alineatul (10) primul paragraf din regulamentul de bază, Comisia consideră că, prin intermediul celor două motive de recurs anterioare, a demonstrat că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept concluzionând cu privire la țevile fabricate de NTRP că ajustarea întemeiată pe articolul respectiv ar fi fost realizată în mod nevalabil. Astfel, potrivit Tribunalului, ajustarea realizată în temeiul acestei dispoziții se presupune că restabilește simetria dintre valoarea normală și prețul de export. Or, Tribunalul a considerat în mod expres că motivul întemeiat pe încălcarea articolului 2 alineatul (10) primul paragraf din regulamentul de bază este indisociabil de cel întemeiat pe încălcarea articolului 2 alineatul (10) litera (i) din același regulament. Comisia susține că, din moment ce primele două motive trebuie considerate întemeiate, rezultă de aici că ajustarea a fost corect efectuată, astfel încât, reținând că articolul 2 alineatul (10) primul paragraf din regulamentul de bază fusese încălcat de către Consiliu și de către Comisie, Tribunalul a săvârșit de asemenea o eroare de drept, cu atât mai mult cu cât, potrivit Comisiei, Tribunalul a omis să examineze argumentul Consiliului potrivit căruia, întrucât SPIG este asociată atât vânzărilor interne, cât și vânzărilor la export, iar ajustarea acoperă numai participarea suplimentară a Sepco la vânzările la export, operațiunea a creat o simetrie, iar nu o asimetrie.

44 În răspuns la aceste motive ale Consiliului și ale Comisiei, Niko Tube și NTRP susțin că primul motiv al acestor instituții, comun recursului acestora și referitor la noțiunea „entitate economică unică”, este inadmisibil, întrucât, deși Consiliul și Comisia au avut posibilitatea să conteste relevanța acestei noțiuni în aplicarea ajustării întemeiate pe articolul 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază, au decis să nu o conteste în cadrul motivelor și al argumentelor scrise prezentate Tribunalului.

45 Potrivit Niko Tube și NTRP, noțiunea „entitate economică unică” se aplică stabilirii prețului de export înainte și după ajustarea efectuată în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază. Tribunalul și-ar fi motivat în mod corespunzător decizia cu privire la acest aspect. Problema existenței controlului și a împărțirii activităților de producție și de vânzare, mai precis, așadar,

problema existenței unei entități economice unice ar fi distinctă și s-ar ridica înainte și independent de cea a influenței concrete a acestei existențe asupra calculării valorii normale și a prețului de export, înainte și după efectuarea ajustărilor operate în temeiul articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază. Potrivit Niko Tube și NTRP, conceptul „entitate economică unică” se limitează la constatarea unei realități economice, și anume la descrierea sarcinilor și a funcțiilor entităților de legătură distincte. Întrucât Tribunalul recunoaște că stabilirea valorii normale și a prețului de export este guvernată de norme specifice distincte, acesta ar fi evocat în mod întemeiat aplicarea „prin analogie” a acestui concept, potrivit căruia împărțirea activităților în cadrul unui grup de entități distincte din punct de vedere juridic nu le împiedică pe acestea din urmă să constituie o entitate economică unică. Tribunalul ar recunoaște numai că, în general, indiferent dacă este vorba despre stabilirea prețului de export sau a valorii normale, nu este posibilă ignorarea realităților economice.

46 În plus, potrivit Niko Tube și NTRP, faptul că existența unei entități economice unice poate avea o influență diferită după cum este vorba despre determinarea valorii normale sau a prețului de export nu constituie un obstacol în calea unei aplicări mai extinse a jurisprudenței constante a Curții referitoare la acest concept, pe care aceasta din urmă nu a avut până în prezent ocazia să îl aplice decât în câteva cauze. În plus, articolul 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază ar impune instituțiilor Uniunii care, pentru a determina prețul de export, doresc să deducă anumite cheltuieli, cum ar fi marja operatorului comercial, efectuate de o societate de vânzare de legătură a producătorului exportator, să justifice această decizie demonstrând că această societate de legătură îndeplinește funcții asimilabile celor ale unui agent care lucrează pe bază de comision. În cazul în care societatea de vânzare constituie o entitate economică unică împreună cu producătorul exportator, iar aceasta îndeplinește funcțiile unui serviciu intern de vânzări la export, nimic nu ar permite să se considere că este asimilabilă unui agent care lucrează pe bază de comision. Potrivit Niko Tube și NTRP, trebuie precizate în acest sens funcțiile îndeplinite de societatea de vânzare de legătură și existența unui „control” al acesteia de către producătorul exportator. Astfel, în cazul în care există un asemenea control, iar funcțiile societății de legătură sunt cele ale unui serviciu intern de vânzări la export, ar exista legături proprii unei entități economice unice, și nu o relație asimilabilă celei dintre un comitent și comisionarul său, astfel încât niciun temei nu ar permite instituțiilor să defalce marja operatorului comercial în cadrul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază. În sfârșit, jurisprudența citată de Consiliu și de Comisie în susținerea motivului lor nu s-ar opune ca noțiunea „entitate economică unică”, aplicată de Curte în cadrul determinării valorii normale, să fie de asemenea aplicată în cazul în care este examinat aspectul dacă funcțiile pe care le îndeplinește operatorul comercial sunt asimilabile celor ale unui agent care lucrează pe bază de comision. Din faptul că instanțele Uniunii nu au aplicat noțiunea „entitate economică unică” decât în vederea stabilirii valorii normale nu poate rezulta că această noțiune nu ar putea fi aplicată pentru stabilirea prețului de export. Niko Tube și NTRP consideră că obiectul exact al prezentului litigiu pur și simplu nu a fost niciodată dedus aprecierii Curții.

47 Niko Tube și NTRP răspund împreună la al doilea și la al treilea motiv prezentat de Consiliu, care coincid cu al doilea motiv al Comisiei. În cadrul celui de al doilea motiv, acestea susțin că Tribunalul nu a săvârșit vreo eroare în ceea ce privește proba la care au fost obligate instituțiile și nu a depășit limitele puterii sale de control cu privire la regulamentul în litigiu. Referitor la al treilea motiv, Niko Tube și NTRP consideră că Tribunalul nu a aplicat un criteriu juridic incorect atunci când a examinat decizia instituțiilor de a efectua o ajustare în conformitate cu articolul 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază. Acest articol prevede expres că instituției care invocă această ajustare îi revine sarcina de a demonstra sau cel puțin de a prezenta indicii care să demonstreze că operatorul comercial îndeplinește în realitate funcții asimilabile celor ale unui agent care lucrează pe bază de comision. În această privință, deși instituțiile au contestat argumentele Niko Tube și ale NTRP potrivit cărora Sepco era un serviciu intern de vânzări la export, Consiliul și Comisia nu ar fi adus totuși nicio probă pertinentă în susținerea afirmației potrivit căreia această societate acționase efectiv în calitate de comisionar. În opinia Niko Tube și a NTRP, instituțiile consideră în realitate că este suficient ca o societate de vânzare, de legătură sau controlată în orice modalitate de către un producător exportator,

să vândă produsul în discuție în interiorul Uniunii, pentru a se concluziona de drept că această societate îndeplinește funcțiile unui comisionar. O astfel de concluzie ar compromite efectul util al articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază.

48 În opinia Niko Tube și a NTRP, este evident că Tribunalul a luat în considerare și a examinat ansamblul argumentelor Consiliului și ale Comisiei, precum și toate informațiile de care dispunea înainte de a concluziona că instituțiile săvârșiseră o eroare vădită de apreciere în sensul că nu prezentaseră indicii suficiente cu privire la faptul că Sepco operase ca agent care lucrează pe bază de comision.

49 În ceea ce privește al patrulea motiv al Consiliului și al treilea motiv al Comisiei, Niko Tube și NTRP consideră că Tribunalul putea concluziona în mod întemeiat că instituțiile săvârșiseră o eroare vădită de apreciere prin aplicarea articolului 2 alineatul (10) primul paragraf din regulamentul de bază. Prin ea însăși, ajustarea menținea sau crea o asimetrie pe care Tribunalul ar fi invocat-o la punctul 195 din hotărârea atacată.

Aprecierea Curții

50 Prin intermediul celor șapte motive de recurs, instituțiile Uniunii contestă, în esență, aplicarea prin analogie, la punctele 177-179 din hotărârea atacată, a jurisprudenței elaborate în materie de calculare a valorii normale, referitoare la noțiunea „entitate economică unică”, la ajustările prețului de export prevăzute la articolul 2 alineatul (10) din regulamentul de bază, precum și norma privind sarcina probei, enunțată la punctul 180 din hotărârea atacată și aplicată la punctul 182 și următoarele din aceasta din urmă, potrivit căreia, în cazul în care instituțiile respective consideră că trebuie să realizeze o ajustare, trebuie să prezinte probe care să ateste existența factorului în funcție de care este realizată ajustarea.

51 În această privință, trebuie să se amintească mai întâi că stabilirea valorii normale și cea a prețului de export se supun unor norme distincte și că, prin urmare, costurile de vânzare, generale și administrative nu trebuie în mod necesar să fie tratate în același mod în fiecare dintre aceste cazuri. Cu toate acestea, eventualele diferențe dintre cele două valori ar putea fi luate în considerare în cadrul ajustărilor prevăzute la articolul 2 alineatul (10) din regulamentul de bază (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 mai 1991, Nakajima/Consiliul, C-69/89, Rec., p. I-2069, punctele 63, 70 și 73, precum și Hotărârea din 10 martie 1992, Minolta Camera/Consiliul, C-178/87, Rec., p. I-1577, punctul 12).

52 La punctul 177 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat că, „potrivit unei jurisprudențe constante privind calcularea valorii normale, aplicabile prin analogie calculării prețului de export, împărțirea activităților de producție și de vânzare în interiorul unui grup format din societăți distincte din punct de vedere juridic nu afectează faptul că este vorba despre o entitate economică unică ce organizează în acest mod un ansamblu de activități exercitate, în alte cazuri, de o entitate care este unică și din punct de vedere juridic (a se vedea, prin analogie, Hotărârea din 5 octombrie 1988, Brother Industries/Consiliul, 250/85, Rec., p. 5683, punctul 16, Hotărârea din 10 martie 1992, Matsushita Electric/Consiliul, C-175/87, Rec., p. I-1409, punctul 12, și Hotărârea din 13 octombrie 1993, Matsushita Electric Industrial/Consiliul, C-104/90, Rec., p. I-4981, punctul 9)”.

53 Litigiul dedus judecății Tribunalului privea ajustarea realizată asupra prețului de export potrivit articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază. În această privință, rezultă atât din cuprinsul, cât și din economia articolului 2 alineatul (10) din acest regulament că o ajustare a prețului de export sau a valorii normale poate fi realizată numai pentru a ține cont de diferențe privind factori care afectează cele două prețuri, cum ar fi comisioanele, adică de diferențe existente în comisioanele plătite pentru vânzările în discuție și care afectează, așadar, comparabilitatea acestora, pentru a asigura

realizarea comparării la același stadiu comercial. Prin urmare, problema unei ajustări a prețului de export, în cadrul aplicării articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază, impune, mai întâi, o examinare a stadiului comercial la care era stabilit prețul de export.

54 În această privință, trebuie menționat că nimic din redactarea articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază, în special ceea ce acesta prevede la litera (i), nu este de natură să împiedice aplicarea noțiunii „entitate economică unică” în cazul determinării finale a prețului de export pentru a realiza o comparare echitabilă potrivit acestui articol. Astfel, dacă un producător își distribuie produsele la export către Uniune prin intermediul unei societăți distincte din punct de vedere juridic, dar pe care o controlează în plan economic, niciun motiv imperativ, de natură juridică sau economică, nu se opune posibilității de a recunoaște existența unei „entități economice unice” între cei doi operatori.

55 Nu se contestă faptul că noțiunea „entitate economică unică” a fost elaborată pentru determinarea valorii normale. În mod întemeiat, la punctele 178 și 179 din hotărârea atacată, Tribunalul a expus situațiile specifice în care se poate concluziona în sensul existenței unei astfel de entități pentru calcularea valorii normale. Din aceste considerații nu rezultă totuși că noțiunea respectivă nu s-ar aplica decât în cadrul pieței interne a producătorilor exportatori. Astfel, dacă un producător exportator își distribuie produsele având ca destinație Uniunea prin intermediul unei societăți distincte din punct de vedere juridic, dar aflate sub controlul economic al acestuia, cerința unei constatări care să reflecte realitatea economică a relațiilor dintre acest producător și această societate de vânzare pledează mai degrabă în sensul aplicării noțiunii „entitate economică unică” pentru calcularea prețului de export.

56 Din cele de mai sus rezultă că, în mod întemeiat, pentru a stabili prețul de export, Tribunalul a aplicat prin analogie jurisprudența referitoare la noțiunea „entitate economică unică” aplicabilă, în principiu, în cazul calculării valorii normale.

57 În ceea ce privește sarcina de a dovedi existența factorului în temeiul căruia este solicitată sau este realizată ajustarea în discuție, Tribunalul a reținut, la punctul 180 din hotărârea atacată, că, „în același mod în care o parte care, în temeiul articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază, solicită ajustări pentru ca valoarea normală și prețul de export să devină comparabile în vederea stabilirii marjei de dumping trebuie să facă dovada faptului că cererea sa este justificată, instituțiilor le revine sarcina de a se întemeia, atunci când consideră că trebuie să efectueze o ajustare, pe probe sau cel puțin pe indicii care permit să se stabilească existența unui factor în temeiul căruia este operată ajustarea și să determine efectul acesteia asupra comparabilității prețurilor”.

58 În această privință, trebuie amintit că, în conformitate cu jurisprudența Curții, dacă o parte solicită, în temeiul articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază, ajustări pentru ca valoarea normală și prețul de export să devină comparabile în vederea stabilirii marjei de dumping, această parte trebuie să facă dovada faptului că cererea sa este justificată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 mai 1987, Nachi Fujikoshi/Consiliul, 255/84, Rec., p. 1861, punctul 33, Hotărârea Nippon Seiko/Consiliul, 258/84, Rec., p. 1923, punctul 45, și Hotărârea Minebea/Consiliul, 260/84, Rec., p. 1975, punctul 43).

59 În plus, potrivit articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază, în cazul în care valoarea normală și prețul de export nu pot fi comparate, se ține seama în fiecare caz, sub formă de ajustări, de diferențele constatate la factorii care se pretinde și se demonstrează că afectează prețurile și, prin urmare, comparabilitatea acestora.

60 În aceste condiții, conform celor observate de avocatul general la punctul 79 din concluzii, sarcina de a dovedi că trebuie operate ajustările specifice enumerate la articolul 2 alineatul (10) literele (a)-(k) din regulamentul de bază revine celor care doresc să se prevaleze de acestea, oricare ar fi aceștia.

61 Astfel, atunci când un producător solicită aplicarea unei ajustări, în principiu în sensul reducerii valorii normale sau în mod logic în sensul creșterii prețurilor de export, acestui operator îi revine sarcina de a indica și de a dovedi că sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea unei astfel de ajustări. În schimb, astfel cum a reținut în mod întemeiat Tribunalul, atunci când, ca în speță, Consiliul și Comisia consideră că trebuie să se aplice o ajustare în sensul reducerii prețului de export, pentru motivul că o societate de vânzare de legătură a unui producător exercită funcții care pot fi asimilate celor ale unui agent care lucrează pe bază de comision, revine acestor instituții sarcina să aducă cel puțin indicii convergente care să demonstreze că această condiție este îndeplinită.

62 La punctul 184 din hotărârea atacată, Tribunalul a concluzionat că elementele prezentate de Comisie pentru a justifica ajustarea efectuată în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază nu sunt suficient de convingătoare și nu pot, așadar, să fie considerate indicii care permit să se stabilească existența factorului în temeiul căruia este operată ajustarea și să se determine efectul acestuia asupra comparabilității prețurilor. Împotriva acestei soluții, Consiliul și Comisia consideră că Tribunalul a depășit limitele controlului de legalitate.

63 Rezultă dintr-o jurisprudență constantă a Curții că, în domeniul politicii comerciale comune și în special în domeniul măsurilor de protecție comercială, instituțiile Uniunii dispun de o putere largă de apreciere datorită complexității situațiilor economice, politice și juridice pe care acestea trebuie să le analizeze. În ceea ce privește controlul jurisdicțional al unei asemenea aprecieri, acesta trebuie să se limiteze astfel la verificarea respectării regulilor de procedură, a exactității faptelor reținute pentru efectuarea alegerii contestate, a absenței oricărei erori vădite în aprecierea acestor fapte sau a absenței oricărui abuz de putere (a se vedea Hotărârea din 27 septembrie 2007, Ikea Wholesale, C-351/04, Rep., p. I-7723, punctele 40 și 41).

64 Or, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, din articolul 225 CE și din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție rezultă că Tribunalul este singurul competent, pe de o parte, să constate faptele, cu excepția cazului în care inexactitatea materială a constatărilor sale ar rezulta din înscrisurile aflate la dosar, și, pe de altă parte, să aprecieze aceste fapte. Odată ce Tribunalul a constatat sau a apreciat faptele, Curtea este competentă, în temeiul articolului 225 CE, să exercite un control asupra calificării juridice a acestor fapte și asupra consecințelor juridice care au fost stabilite de Tribunal pe baza acestora (a se vedea Hotărârea din 3 septembrie 2009, Moser Baer India/Consiliul, C-535/06 P, Rep., p. I-7051, punctul 31).

65 Astfel, Curtea nu este competentă să se pronunțe asupra situației de fapt și nici, în principiu, să examineze probele pe care Tribunalul le-a reținut în susținerea acesteia. Într-adevăr, din moment ce aceste probe au fost obținute în mod legal și au fost respectate principiile generale ale dreptului, precum și normele de procedură aplicabile în materie de sarcină a probei și de administrare a probelor, numai Tribunalul are competența de a aprecia valoarea care trebuie să fie atribuită elementelor care i-au fost prezentate. Prin urmare, această apreciere nu constituie, cu excepția cazului denaturării acestor elemente, o problemă de drept supusă ca atare controlului Curții (a se vedea Hotărârea Moser Baer India/Consiliul, citată anterior, punctul 32).

66 De la punctele 184-190 din hotărârea atacată rezultă că, în conformitate cu această jurisprudență, Tribunalul a realizat controlul cu privire la calificarea juridică pe care au dat-o Consiliul și Comisia situației Niko Tube și a NTRP. În acest context, Tribunalul a constatat că cele trei elemente expuse în faxul Comisiei din 26 iunie 2006 nu constituie indicii susceptibile să susțină concluzia acestor instituții potrivit căreia Sepco îndeplinește condițiile care permit să se opereze ajustarea potrivit articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază, cel puțin în ceea ce privește tranzacțiile cu țevi produse de NTRP.

67 În aceste condiții, Tribunalul nu a impus instituțiilor nicio sarcină a probei specială, cu excepția celei de a demonstra că sunt îndeplinite condițiile pentru realizarea unei astfel de ajustări.

68 Trebuie să se constate de asemenea că acest control realizat de Tribunal, referitor la cele trei elemente expuse în faxul Comisiei din 26 iunie 2006 și la elementele relevante din dosar menționate la punctul 188 din hotărârea atacată, destinat să verifice dacă instituțiile au făcut dovada că funcțiile Sepco sunt asimilabile celor ale unui agent care lucrează pe bază de comision pentru a realiza ajustarea în discuție, nu constituia o nouă apreciere a faptelor care să o înlocuiască pe aceea a instituțiilor. Controlul astfel operat nu a afectat puterea largă de apreciere a instituțiilor în domeniul politicii comerciale, justificată prin complexitatea situațiilor economice, politice și juridice pe care acestea trebuie să le analizeze, ci s-a limitat să arate dacă aceste elemente sunt de natură să susțină concluziile la care au ajuns instituțiile.

69 Având în vedere cele de mai sus, trebuie ca primele patru motive ale recursului principal al Consiliului și primele trei motive ale recursului Comisiei să fie respinse.

Cu privire la al cincilea-al șaptelea motiv din recursul principal al Consiliului și la al patrulea motiv al recursului principal al Comisiei

Argumentele părților

70 Consiliul invocă trei motive împotriva hotărârii atacate, contestând concluzia reținută în aceasta potrivit căreia a fost încălcat dreptul la apărare al Niko Tube și al NTRP. Astfel, prin intermediul celui de al cincilea motiv, Consiliul susține că interpretarea dată de Tribunal cu privire la cerințele de informare este prea strictă. În opinia acestei instituții, problema dacă este suficient să se comunice temeiul juridic al unei ajustări efectuate potrivit articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază pentru a permite unui exportator să își exercite dreptul la apărare sau dacă trebuie furnizate informații suplimentare nu poate fi tranșată în abstract, ci numai ținând cont de împrejurările speței. Tribunalul ar fi trebuit, așadar, să examineze dacă, având în vedere împrejurările specifice ale speței, simpla comunicare a temeiului juridic al ajustării este sau nu este suficientă.

71 Prin intermediul celui de al șaselea motiv, Consiliul susține că Tribunalul nu a respectat condițiile de aplicare a criteriului pe baza căruia a examinat dacă, în situația în care comunicarea celor trei elemente evidențiate în faxul Comisiei din 26 iunie 2006 nu era tardivă, Niko Tube și NTRP ar fi putut avea „o posibilitate, chiar redusă, de a conduce procedura administrativă la un rezultat diferit”, acest criteriu permițând să se stabilească dacă neregularitatea procedurală a influențat posibilitatea părților de a-și apăra interesele. Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept întrucât nu ar fi examinat dacă, în urma acestei comunicări tardive, Niko Tube și NTRP fuseseră lipsite în mod efectiv de posibilitatea de a prezenta argumente sau observații care ar fi putut conduce procedura administrativă la un rezultat diferit. În opinia Consiliului, dacă Tribunalul ar fi respectat condițiile de aplicare a acestui criteriu de evaluare, ar fi constatat că argumentele invocate de Niko Tube și de NTRP erau în esență identice cu cele prezentate în cadrul procedurii în fața Comisiei înainte de primirea faxului Comisiei din 26 iunie 2006.

72 Prin intermediul celui de al șaptelea motiv, Consiliul consideră că analizarea elementelor pe care s-a întemeiat Tribunalul la punctele 185-188 din hotărârea atacată pentru a concluziona în sensul încălcării dreptului la apărare al Niko Tube și al NTRP este afectată de mai multe erori de drept, astfel cum rezultă din examinarea primelor trei motive de recurs. Concluzia Tribunalului de la punctul 209 din hotărârea atacată, potrivit căreia Niko Tube și NTRP „au stabilit că o comunicare anterioară a elementelor cuprinse în faxul [Comisiei] din 26 iunie 2006 le-ar fi permis să efectueze aceeași demonstrație, înainte de adoptarea regulamentului [în litigiu], și, prin acest lucru, să susțină afirmația potrivit căreia Comisia nu deținea niciun element tangibil care să îi permită să opereze ajustarea în litigiu”, este, așadar, de asemenea afectată de o eroare. În același mod, raționamentul Tribunalului ar cuprinde o contradicție, în sensul că acesta a ajuns la concluzia încălcării dreptului la apărare cu privire la vânzările realizate de Niko Tube și de NTRP, cu toate că a considerat, la punctele 188 și 189 din hotărârea atacată, că acestea nu au dovedit că Sepco este sub controlul NTRP.

Prin urmare, o comunicare anterioară a celor trei elemente menționate în faxul Comisiei din 26 iunie 2006 nu ar fi dat Niko Tube și NTRP nicio posibilitate să obțină un rezultat diferit în ceea ce privește vânzările realizate de NTRP prin intermediul Sepco.

73 Comisia, prin intermediul celui de al patrulea motiv, consideră că Tribunalul a aplicat criterii prea stricte și, așadar, nejustificate pentru a concluziona că fusese încălcat dreptul la apărare al Niko Tube și al NTRP. În opinia Comisiei, acestea din urmă au fost pe deplin informate pentru a li se permite să își exercite dreptul la apărare, cu privire la motivele precise pentru care Comisia intenționa să realizeze ajustarea în discuție. Acestea ar fi formulat, de altfel, observații cu privire la ajustarea respectivă într-o scrisoare datată 4 mai 2006. Tribunalul ar confunda problema de fond a caracterului legal al ajustării realizate cu cea a respectării dreptului la apărare al Niko Tube și al NTRP. Faptul că Tribunalul a considerat că ajustarea a fost aplicată în mod nelegal nu ar însemna că, numai din acest motiv, a avut loc încălcarea dreptului la apărare al Niko Tube și al NTRP. Cu privire la motivarea actului, Tribunalul nu ar face distincție între cerințele impuse instituțiilor în momentul adoptării actului juridic final și, respectiv, pe parcursul procedurii administrative care precedă această adoptare. În stadiul adoptării actului juridic final, motivarea definitivă ar trebui să fie comunicată destinatarilor săi și să respecte prevederile articolului 253 CE. În stadiul anterior, cerința s-ar limita la faptul ca operatorii să fie informați în mod suficient pentru a-și putea exercita dreptul la apărare. Prin urmare, în mod greșit Tribunalul ar fi concluzionat, ca urmare a faptului că motivarea era mai completă în stadiul actului juridic final, că informațiile comunicate înainte de adoptarea sa au împiedicat inevitabil operatorii în cauză să își exercite dreptul la apărare.

74 Niko Tube și NTRP examinează global cele trei motive invocate de Consiliu, care corespund celui de al patrulea motiv al Comisiei. În opinia acestor părți, Tribunalul a decis în mod întemeiat că dreptul lor la apărare fusese încălcat, întrucât acestea ar fi trebuit să aibă posibilitatea să își exprime punctul de vedere asupra realității și a pertinenței tuturor faptelor și circumstanțelor invocate în susținerea unei ajustări. În cazul în care motivele pe care se întemeiază această decizie de ajustare nu sunt comunicate decât la finalizarea procedurii administrative, astfel încât comunicarea respectivă coincide în fapt cu închiderea acesteia, această cerință nu ar fi îndeplinită. Respectarea principiului dreptului de a fi ascultat ar impune ca întreprinderile interesate să fi beneficiat pe parcursul procedurii administrative de posibilitatea de a-și prezenta punctul de vedere cu privire la realitatea și la pertinența faptelor și a circumstanțelor invocate, precum și cu privire la documentele pe care Comisia le-a reținut în susținerea afirmației sale privind existența unei încălcări. Controlul realizat de Tribunal nu ar trebui să privească decât elementele factuale de probă administrate în cursul procedurii administrative și care au determinat adoptarea măsurii care face obiectul acțiunii în anulare. În cazul în care controlul efectuat de Tribunal ar fi vizat alte elemente de fapt decât cele administrate în cursul procedurii administrative, aceasta ar implica faptul că Niko Tube și NTRP nu ar fi fost în măsură să își valorifice pe deplin dreptul la apărare în procedura din fața Tribunalului. În plus, dacă Niko Tube ar fi fost informată în timp util cu privire la criteriile pe care instituțiile le luaseră cu adevărat în considerare în evaluarea lor, aceasta ar fi putut să își concentreze efectiv argumentele asupra criteriilor respective în cursul procedurii administrative și să influențeze rezultatul acesteia.

Aprecierea Curții

75 Tribunalul a admis al șaselea motiv al Niko Tube și al NTRP, întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare, în măsura în care acesta privește ajustarea realizată în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază, întrucât, în cazul în care Comisia ar fi comunicat către Niko Tube și către NTRP, anterior adoptării regulamentului în litigiu, elementele cuprinse în faxul Comisiei din 26 iunie 2006, acestea din urmă ar fi putut invoca în timp util argumente pe care nu le-au putut prezenta ca urmare a comunicării tardive de către Comisie a informațiilor în discuție. Acestea ar fi putut, așadar, să își realizeze mai bine apărarea și, eventual, să conducă procedura administrativă la un rezultat diferit.

76 La punctul 64 din hotărârea atacată, Tribunalul amintește, în mod întemeiat, jurisprudența Curții referitoare la respectarea dreptului la apărare al părților care formează obiectul anchetelor antidumping. Potrivit acestei jurisprudențe, întreprinderilor interesate trebuie să li se fi oferit posibilitatea, în cursul procedurii administrative, să își exprime în mod util punctul de vedere asupra realității și a pertinenței faptelor și a circumstanțelor invocate și asupra elementelor de probă reținute de Comisie în susținerea afirmației sale privind existența unei practici de dumping și a prejudiciului care ar rezulta din aceasta (Hotărârea din 27 iunie 1991, Al-Jubail Fertilizer/Consiliul, C-49/88, Rec., p. I-3187, punctul 17).

77 Trebuie subliniat că respectarea dreptului la apărare are o importanță fundamentală în procedurile de anchete antidumping (a se vedea în acest sens Hotărârea Al-Jubail Fertilizer/Consiliul, citată anterior, punctele 15-17; a se vedea, prin analogie, Hotărârea din 21 septembrie 2006, Technische Unie/Comisia, C-113/04 P, Rec., p. I-8831, punctul 55, și Hotărârea din 1 octombrie 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Consiliul, C-141/08 P, Rep., p. I-9147, punctul 93).

78 În special, trebuie amintit că rezultă din jurisprudența Curții că nu se poate impune Niko Tube și NTRP să demonstreze că decizia Comisiei ar fi fost diferită, ci doar că o astfel de ipoteză nu este complet exclusă, din moment ce aceste părți și-ar fi putut realiza mai bine apărarea în lipsa unor neregularități procedurale (a se vedea Hotărârea Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Consiliul, citată anterior, punctul 94 și jurisprudența citată).

79 Cu toate acestea, existența unei neregularități cu privire la dreptul la apărare nu poate conduce la anularea regulamentului în litigiu decât în măsura în care există posibilitatea ca, din cauza acestei neregularități, procedura administrativă să fi putut produce un rezultat diferit, afectând astfel în mod concret dreptul la apărare al Niko Tube și al NTRP (a se vedea Hotărârea Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Consiliul, citată anterior, punctul 107).

80 Din dosarul prezentat Curții rezultă că Tribunalul a constatat în mod întemeiat, la punctul 203 din hotărârea atacată, că abia prin intermediul celui de al doilea document de informare finală, din 24 aprilie 2006, Niko Tube și NTRP au fost informate cu privire la faptul că ajustarea realizată în ceea ce privește vânzările către Comunitate pentru care Sepco intervenise fusese efectuată în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază, iar nu în temeiul articolului 2 alineatul (9) din acest regulament, astfel cum fusese menționat în primul document de informare finală, fără totuși ca, în cadrul celui de al doilea document care i-a succedat acestuia, Comisia să fi prezentat rațiunea pentru care era aplicabil în speță articolul 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul respectiv. În aceste condiții, prin scrisoarea din 4 mai 2006, Niko Tube și NTRP au adus la cunoștința Comisiei faptul că îi revenea acesteia din urmă sarcina de a demonstra că activitățile desfășurate de Sepco erau asemănătoare celor ale unui agent care lucrează pe bază de comision.

81 Or, Tribunalul a constatat că abia prin faxul din 26 iunie 2006, mai precis cu o zi înainte de adoptarea regulamentului antidumping în litigiu, Comisia a furnizat pentru prima dată motivele care, în opinia sa, justifică faptul că activitățile desfășurate de Sepco erau asimilabile celor ale unui comisionar, iar ajustarea realizată în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază era, prin urmare, întemeiată. Această constatare nu este contestată în speță.

82 În această privință, faptul că Tribunalul se întemeiază, la punctul 209 din hotărârea atacată, pe concluziile de la punctele 185-188 din hotărârea respectivă, potrivit cărora cele trei elemente din faxul Comisiei din 26 iunie 2006 nu puteau fi considerate indicii care să permită să se stabilească, pe de o parte, că Sepco exercită funcții asimilabile celor ale unui agent care lucrează pe bază de comision și, pe de altă parte, că Sepco și NTRP nu constituie o entitate economică unică, nu este de natură să pună sub semnul întrebării constatarea factuală a Tribunalului potrivit căreia Niko Tube și NTRP nu au fost informate pentru prima dată cu privire la motivarea privind temeiul juridic al ajustării în discuție decât cu o zi înainte de adoptarea regulamentului antidumping în litigiu.

83 Astfel cum s-a menționat la punctul 78 din prezenta hotărâre, pentru a se putea considera că dreptul la apărare a fost afectat, este suficient să se demonstreze că, în lipsa neregularității procedurale constatate, Niko Tube și NTRP și-ar fi putut realiza mai bine apărarea.

84 Or, în speță, Niko Tube și NTRP au putut invoca în fața Tribunalului argumente pe care acesta le-a considerat întemeiate și pe baza cărora, la punctele 190 și 243 din hotărârea atacată, a admis aspectul celui de al patrulea motiv invocat de aceste părți în cadrul acțiunii în anulare și întemeiat pe existența unei erori vădite a Consiliului în aplicarea articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază și, din acest motiv, a anulat în parte regulamentul în litigiu. După cum Tribunalul a subliniat în mod întemeiat la punctul 209 din hotărârea atacată, această împrejurare demonstrează că o comunicare anterioară a elementelor cuprinse în faxul Comisiei din 26 iunie 2006 ar fi permis Niko Tube și NTRP să invoce în fața acestor instituții, înainte de adoptarea regulamentului în litigiu, aceleași argumente pe care s-a întemeiat decizia de anulare a Tribunalului și, în acest mod, să susțină afirmația potrivit căreia Comisia nu deținea niciun element tangibil care să îi permită să opereze ajustarea în litigiu.

85 Desigur, la punctele 185-190 din hotărârea atacată, Tribunalul nu a admis aspectul menționat anterior al celui de al patrulea motiv decât în ceea ce privește relația dintre Sepco și NTRP și l-a respins în ceea ce privește relația dintre Sepco și Niko Tube. Cu toate acestea, în cazul comunicării anterioare a elementelor în discuție în stadiul procedurii administrative, nu ar fi revenit Tribunalului, ci Consiliului și Comisiei sarcina de a examina influența acestora asupra celor două relații, în temeiul argumentelor invocate încă din acest moment de Niko Tube și de NTRP. Astfel, în pofida propriilor constatări pe fond de la punctele 185-190, Tribunalul a putut să rețină, fără să se contrazică, admițând la punctele 210 și 211 din hotărârea atacată cel de al șaselea motiv invocat de Niko Tube și de NTRP în fața primei instanțe, că, în lipsa neregularității săvârșite de Comisie, nu numai NTRP, dar și Niko Tube ar fi putut să își asigure mai bine apărarea și, dacă era cazul, să determine un rezultat diferit al procedurii administrative.

86 Din cele de mai sus rezultă că Niko Tube și NTRP nu au fost ascultate în mod util în nicio etapă a procedurii administrative cu privire la motivele pe care intenționau să le invoce împotriva ajustării avute în vedere.

87 Prin urmare, trebuie respinse motivele al cincilea-al șaptelea ale Consiliului și al patrulea motiv al Comisiei pe care acestea le invocă în sprijinul recursului, susținând că nu a fost încălcat dreptul de apărare al Niko Tube și al NTRP.

88 În consecință, recursurile principale trebuie respinse în întregime.

Cu privire la recursul incident

89 În susținerea recursului incident, Niko Tube și NTRP arată că Tribunalul a respins în mod greșit primul, al doilea și al patrulea motiv pe care le invocaseră în acțiunea din primă instanță. Niko Tube și NTRP invocă în acest sens trei motive. Primul este îndreptat împotriva deciziei Tribunalului potrivit căreia Consiliul nu a stabilit valoarea normală pe baza unei erori vădite de apreciere și cu încălcarea principiului nediscriminării, întrucât, în opinia Niko Tube și a NTRP, această instituție a ținut cont de produse pe care acestea nu le fabricau atunci când a calculat marja de dumping. Prin intermediul celui de al doilea motiv, Niko Tube și NTRP susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept reținând că determinarea prejudiciului material fusese realizată în conformitate cu articolul 3 din regulamentul de bază. În sfârșit, al treilea motiv al Niko Tube și al NTRP este îndreptat împotriva deciziei Tribunalului care a considerat că Sepco a acționat în numele Niko Tube ca agent care lucrează pe bază de comision.

Cu privire la primul motiv al recursului incident

Argumentele părților

90 Primul motiv invocat de Niko Tube și de NTRP cuprinde cinci aspecte. Primul este întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat. Prin intermediul celui de al doilea aspect, acestea susțin că Tribunalul a depășit limitele controlului său jurisdicțional. Al treilea aspect este întemeiat pe faptul că Tribunalul nu s-ar fi pronunțat asupra unuia dintre motivele invocate de Niko Tube și de NTRP. Potrivit celui de al patrulea aspect al acestui motiv, aceleași părți susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare vădită de apreciere cu privire la obligația de diligență care incumbă Comisiei. În sfârșit, potrivit celui de al cincilea aspect, Tribunalul ar fi denaturat sensul clar al probelor care îi fuseseră prezentate.

91 Prin intermediul primului aspect al primului motiv, Niko Tube și NTRP susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept și le-a încălcat dreptul la apărare confirmând temeinicia deciziei instituțiilor de a nu exclude de la calcularea marjei de dumping țevile nucleare, adică produsele pe care acestea afirmau, întemeindu-se pe documente, că nu le fabrică. În această privință, Tribunalul ar fi avut în vedere în mod greșit elemente noi prezentate de Consiliu pentru prima dată în fața instanței. Prin urmare, astfel cum susțin Niko Tube și NTRP în cadrul celui de al doilea aspect al primului motiv, Tribunalul ar fi depășit limitele puterii sale de control și ar fi săvârșit o eroare de drept acceptând ca în cursul dezbaterilor să fie prezentate fapte, precum și explicații suplimentare noi furnizate de către instituții.

92 Cu privire la acest ultim aspect, Niko Tube și NTRP susțin, prin intermediul celui de al treilea aspect al primului motiv, că aceste explicații și afirmații prezentate de Consiliu erau tardive, întrucât nu făceau parte din dosarul întocmit în cursul procedurii administrative și, din acest motiv, pentru respectarea dreptului la apărare, trebuiau înlăturate. Tribunalul ar fi luat act de acest motiv în raportul de ședință, dar ar fi omis să îl analizeze în hotărârea atacată.

93 Niko Tube și NTRP susțin, în plus, în cadrul celui de al patrulea aspect al primului motiv, că Tribunalul a reținut în mod greșit la punctele 52 și 53 din hotărârea atacată că, în cadrul examinării informațiilor pe care le furnizaseră cu privire la vânzarea acestor țevi nucleare, Comisia a acționat cu toată diligența necesară. Astfel, în timp ce instituțiile prezentau zece argumente distincte în susținerea afirmației potrivit căreia își respectaseră obligația de diligență, Tribunalul a considerat că numai două dintre acestea pot să justifice cu adevărat în cazul acestora „o preocupare legitimă”. În opinia Niko Tube și a NTRP, decizia Tribunalului potrivit căreia instituțiile și-au îndeplinit obligația de diligență, deși a constatat, pe de altă parte, că numai două din cele zece argumente prezentate de instituții erau întemeiate, nu se bazează pe o apreciere rezonabilă și este, prin urmare, eronată și, așadar, neîntemeiată.

94 În sfârșit, în cadrul celui de al cincilea aspect al primului motiv, Niko Tube și NTRP susțin, tot cu privire la informațiile pe care le-au comunicat instituțiilor privind vânzarea de țevi nucleare, că Tribunalul a considerat în mod greșit că aceste informații, furnizate în cursul procedurii administrative, au „putut fi o sursă de confuzie pentru agenții Comisiei însărcinați cu ancheta”, în măsura în care această decizie a Tribunalului ar fi întemeiată pe argumente inadmisibile și, în orice caz, eronate și neîntemeiate, pe care instituțiile le-ar fi prezentat pentru prima dată în fața Tribunalului. În aceste condiții, concluziile Tribunalului de la punctul 53 din hotărârea atacată, potrivit cărora valoarea normală a fost stabilită în mod rezonabil, iar Comisia a respectat obligația de a examina cu atenție și cu imparțialitate toate elementele relevante ale cauzei, ar fi vădit eronate.

95 Cu privire la aceste motive, Consiliul și Comisia arată că Niko Tube și NTRP nu au dovedit existența niciunuia dintre cele cinci argumente invocate împotriva concluziei Tribunalului din hotărârea atacată, potrivit căreia valoarea normală fusese stabilită în mod rezonabil. Prin urmare, în opinia acestor instituții, primul motiv invocat în susținerea recursului incident trebuie respins.

Aprecierea Curții

96 Niko Tube și NTRP susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept și le-a încălcat dreptul la apărare prin faptul că ar fi avut în vedere, la punctele 47-55, 59 și 60 din hotărârea atacată, elemente noi, și anume noua motivare prezentată de Consiliu și de Comisie pentru a justifica refuzul de a exclude țevile nucleare de la calcularea valorii normale, precum și faptele noi prezentate în susținerea acestei noi motivări, care nu fuseseră comunicate Niko Tube și NTRP pe parcursul procedurii administrative.

97 La punctul 67 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat că, fără să fie necesară pronunțarea asupra caracterului esențial al considerațiilor privind excluderea țevilor nucleare încadrate la codul NCP KE4 și în norma tehnică TU 14 3P 197 2001 la calcularea valorii normale, spre deosebire de cele susținute de Niko Tube și de NTRP, niciun element nou de fapt sau care ține de motivare nu le fusese comunicat prin scrisorile pe care le primiseră efectiv la 27 iunie 2006, respectiv în ziua adoptării regulamentului în litigiu.

98 În special, Niko Tube și NTRP afirmă că, în cadrul procedurii administrative, Consiliul și Comisia nu au luat în considerare faptul că țevile nucleare nu corespund produsului în discuție, adică celui vizat de afirmațiile privind existența practicilor de dumping. Potrivit Niko Tube și NTRP, acestea nu fabricau acest tip de țevi. În plus, în niciun moment al procedurii administrative Consiliul și Comisia nu ar fi susținut că lista de achiziții prezentată de Niko Tube și de NTRP permitea infirmarea acestui argument. Potrivit acestora din urmă, dosarul anchetei nu cuprinde nicio mențiune privind existența unei lipse de cooperare din partea lor pentru identificarea furnizorului, această lipsă imputată Niko Tube și NTRP de către instituții fiind invocată totuși în susținerea deciziei acestora din urmă. Argumentul instituțiilor potrivit căruia acestea nu erau în măsură să verifice exactitatea afirmației potrivit căreia țevile nucleare nu erau fabricate de Niko Tube și de NTRP pentru motivul că acest element se întemeia pe informații noi nu poate fi totuși admis, din moment ce, în realitate, această afirmație a Niko Tube și a NTRP se întemeia, potrivit acestora din urmă, pe informații pe care le furnizaseră anterior. Niko Tube și NTRP indică în această privință că Tribunalul însuși, la punctul 48 din hotărârea atacată, a considerat că chestionarul pe care SPIG a trebuit să îl completeze nu privea decât vânzările către Uniune, iar lista „DMsales” privind vânzările către piața ucraineană a fost furnizată cu titlu pur voluntar.

99 În această privință, Tribunalul, la punctele 45 și 46 din hotărârea atacată, a considerat că faptul că listele de vânzări ale Niko Tube și ale NTRP nu menționează țevile fabricate potrivit normei tehnice TU 14 3P 197 2001 era o indicație, pentru Comisie, că acestea nu vânduseră țevile nucleare respective nici măcar societății lor de vânzare de legătură, SPIG. Tribunalul a constatat de asemenea, la punctul 46 din hotărârea atacată, că listele de costuri de producție ale Niko Tube și ale NTRP, intitulate „DMcop” și „ECcop”, nu menționează niciunul dintre produsele fabricate cu aplicarea normei tehnice TU 14 3P 197 2001. Tribunalul a dedus de aici că aceste liste demonstrau că niciunul dintre produsele care erau menționate nu fusese fabricat de Niko Tube și de NTRP potrivit normei tehnice TU 14 3P 197 2001. Tribunalul a subliniat totuși, la punctele 47 și 48 din hotărârea atacată, că lista de vânzări către piața națională, intitulată „DMsales”, prezentată de SPIG în cadrul răspunsului la chestionarul pe care i-l adresase Comisia, menționa totuși șase tranzacții privind țevile nucleare încadrate la codul NCP KE4 fabricate potrivit normei tehnice TU 14 3P 197 2001 și furnizate numai de societatea NTRP.

100 Chiar dacă a rezultat din dosarul prezentat Tribunalului că cele șase tranzacții priveau în realitate numai piața ucraineană, Tribunalul a concluzionat, pe de o parte, la punctul 50 din hotărârea atacată, că totuși Comisia a dispus de informații contradictorii sau, cel puțin, de informații a căror validitate putea fi pusă sub semnul întrebării și, pe de altă parte, la punctul 51 din hotărârea respectivă, că Niko Tube și NTRP omiseseră să risipească această îndoială prin prezentarea dovezii că cele șase tranzacții în discuție priveau achiziții efectuate de SPIG de la un furnizor independent.

101 Primele două aspecte ale prezentului motiv, întemeiate pe încălcarea dreptului la apărare şi, respectiv, pe depăşirea de către Tribunal a limitelor controlului său jurisdicţional, se întemeiază pe premisa potrivit căreia Tribunalul ar fi trebuit să considere ca fiind prezentate tardiv motivele invocate de instituţiile Uniunii pentru respingerea cererii Niko Tube şi a NTRP de excludere a ţevilor nucleare încadrate la codul NCP KE4 de la calcularea valorii normale, din moment ce aceste motive fuseseră prezentate pentru prima dată în faţa acestei instanţe şi nu rezultau din procedura administrativă.

102 În această privinţă, este suficient să se menţioneze, astfel cum a procedat avocatul general la punctul 182 din concluzii, că rezultă din cuprinsul punctelor 47-55, 59 şi 60 din hotărârea atacată că, pentru a examina motivele de anulare întemeiate pe o eroare vădită de apreciere şi, respectiv, pe încălcarea principiului nediscriminării, Tribunalul s-a limitat să ia în considerare elemente care rezultă din schimbul de documente din cursul procedurii administrative.

103 În special, verificând dacă fusese săvârşită de către Consiliu o eroare vădită de apreciere prin respingerea cererii Niko Tube şi a NTRP de excludere a ţevilor încadrate la codul NCP KE4 din calcularea valorii normale şi a marjei de dumping pentru motivul că acestea nu le fabrică, Tribunalul a examinat printre altele motivarea pe baza căreia avusese loc această respingere, în special cu privire la contextul factual în care fusese adoptată această motivare. Procedând astfel, Tribunalul a repus doar în contextul său respingerea cererii respective, arătând că lista furnizorilor şi a achiziţiilor prezentată de SPIG nu menţiona decât un singur furnizor de ţevi nucleare încadrate la codul NCP KE4, şi anume NTRP, ceea ce putea avea o influenţă asupra susţinerii potrivit căreia Niko Tube şi NTRP nu fabricau ţevile respective. Un astfel de context şi în special împrejurarea, menţionată la punctul 50 din hotărârea atacată, potrivit căreia Comisia dispunea de informaţii contradictorii cu privire la fabricarea de către NTRP de ţevi nucleare încadrate la codul NCP KE4 nu puteau fi cu siguranţă ignorate de Niko Tube şi de NTRP. Astfel, Tribunalul a constatat, la punctul 51 din hotărârea atacată, că acestea din urmă prezentaseră Comisiei probe care au determinat această confuzie, adică documente prezentate ca fiind facturi care se presupune că se refereau la cele şase tranzacţii cu ţevi nucleare încadrate la codul NCP KE4 care fuseseră menţionate din eroare în lista de vânzări a SPIG.

104 Din cele de mai sus rezultă că răspunsurile furnizate de Tribunal la cele două motive examinate la punctele 47-55, 59 şi 60 din hotărârea atacată nu se întemeiază pe motive invocate tardiv de instituţiile Uniunii.

105 Al treilea aspect al primului motiv este întemeiat pe lipsa unui răspuns din partea Tribunalului la motivul Niko Tube şi al NTRP prin care se urmărea înlăturarea din cadrul dezbaterilor, ca fiind tardive şi în scopul asigurării dreptului la apărare al acestora din urmă, a explicaţiilor şi a susţinerilor Consiliului din memoriul în apărare. Trebuie menţionat că, potrivit unei jurisprudenţe constante a Curţii, în ceea ce priveşte obligaţia de motivare care revine Tribunalului, acesta nu este ţinut să realizeze o motivare care să urmeze în mod exhaustiv şi unul câte unul toate argumentele prezentate de părţile în litigiu, astfel încât motivarea poate fi implicită, cu condiţia de a permite persoanelor interesate să cunoască motivele pentru care au fost luate măsurile în discuţie (a se vedea Hotărârea din 18 decembrie 2008, Coop de France Bétail şi Viande/Comisia, C-101/07 P şi C-110/07 P, Rep., p. I-10193, punctul 75).

106 Rezultă din consideraţiile de mai sus că trebuie să se considere că argumentul în discuţie a fost respins în mod implicit de Tribunal, din moment ce a examinat şi a respins pe fond motivele de anulare întemeiate pe o eroare vădită de apreciere şi, respectiv, pe încălcarea principiului nediscriminării care, potrivit tezei Niko Tube şi a NTRP înseşi, se întemeiază pe motivele pe care acestea din urmă le-au calificat ca fiind tardive.

107 În ceea ce priveşte al patrulea aspect referitor la argumentul Niko Tube şi al NTRP potrivit căruia Tribunalul ar fi săvârşit o eroare vădită de apreciere prin respingerea, la punctul 55 din hotărârea atacată, a motivului pe care acestea din urmă îl invocau cu privire la obligaţia de diligenţă care revine instituţiilor atunci când trebuie să determine valoarea normală, Niko Tube şi NTRP afirmă că

Tribunalul avea ca sarcină să examineze dacă Comisia evaluase cu diligența necesară, așadar în mod rezonabil, elementele de probă de care dispunea, iar nu dacă modul în care Comisia evaluase elementele de probă fusese coerent.

108 În acest context, trebuie precizat că aspectul dacă Tribunalul a putut, în mod întemeiat, să concluzioneze pe baza faptelor menționate că instituțiile nu au încălcat nici obligația de diligență, nici obligația de motivare reprezintă o chestiune de drept supusă controlului Curții în cadrul unui recurs (Hotărârea Moser Baer India/Consiliul, citată anterior, punctul 34).

109 În această privință, trebuie remarcat, mai întâi, că Tribunalul nu a menționat o listă cu zece factori, ci a amintit, la punctele 33-37 din hotărârea atacată, cele cinci grupe de motive care determinaseră instituțiile să respingă cererea de excludere a țevilor nucleare încadrate la codul NCP KE4 de la calcularea valorii normale și a marjei de dumping.

110 Desigur, Tribunalul a arătat, la punctul 46 din hotărârea atacată, că Niko Tube și NTRP prezentaseră probe care indicau că nu fabrică țevile nucleare încadrate la codul NCP KE4. Cu toate acestea, Tribunalul a observat apoi la punctele 47 și 48 din hotărârea atacată că, potrivit informațiilor prezentate de SPIG, NTRP furnizase țevi nucleare încadrate la codul NCP KE4 și fabricate cu aplicarea normei tehnice TU 14 3P 197 2001. În plus, contrar celor susținute de Niko Tube și de NTRP, Tribunalul nu a considerat, la punctul 48 din hotărârea atacată, ca fiind „neîntemeiat” argumentul potrivit căruia SPIG nu ar fi menționat decât NTRP ca unic furnizor al țevilor respective. Dimpotrivă, Tribunalul a reținut că „SPIG nu [săvârșise] nicio eroare atunci când nu a menționat [...] un alt furnizor decât NTRP”, dat fiind faptul că țevile în discuție se pare că fuseseră revândute pe piața ucraineană.

111 În continuare, nu este necesar ca faptul că Tribunalul nu s-a pronunțat în mod special cu privire la unii dintre factorii enumerați în recursul incident al Niko Tube și al NTRP să fie interpretat ca o constatare potrivit căreia Tribunalul ar fi considerat acești factori „lipsiți de relevanță”. Dimpotrivă, Tribunalul putea foarte bine să rețină, pentru motive legitime de economie procedurală, în contextul examinării unui motiv întemeiat pe o eroare vădită de apreciere a cărei dovadă incumba Niko Tube și NTRP, că nu îi revenea acestuia sarcina de a răspunde la toate argumentele expuse de instituții în susținerea concluziei lor, din moment ce unele dintre motivele invocate erau suficiente pentru a susține respectiva concluzie.

112 Or, înseși Niko Tube și NTRP admit că Tribunalul a considerat că faptul că acestea au omis să prezinte probe care să dovedească în mod clar că țevile în cauză fuseseră cumpărate de la un terț independent, iar nu de la NTRP, și faptul că, în timpul vizitei de verificare la fața locului, Comisia nu ridicase problema țevilor nucleare încadrate la codul NCP KE4, în măsura în care Niko Tube și NTRP încă nu formulaseră cererea de excludere a respectivelor țevi, reprezintă „preocupări legitime”. În esență, pe baza acestor doi factori Tribunalul a concluzionat că instituțiile nu săvârșiseră nicio eroare atunci când au respins cererea Niko Tube și a NTRP de excludere a țevilor nucleare încadrate la codul NCP KE4 din calcularea valorii normale și a marjei de dumping. Argumentul potrivit căruia Niko Tube și NTRP contestă această din urmă apreciere și încearcă să o repună în discuție în fața Curții ține de o apreciere a faptelor care nu intră în sfera de competență a acesteia în cadrul unui recurs.

113 Din cele de mai sus rezultă că, chiar dacă Tribunalul nu a reținut în motivarea concluziei sale pe fond decât doi dintre factorii invocați de instituțiile Uniunii, acest aspect nu înseamnă că acestea din urmă omiseseră să examineze cu atenție și cu imparțialitate ansamblul elementelor care le-au fost comunicate în cursul procedurii administrative.

114 În ceea ce privește al cincilea aspect al primului motiv, întemeiat pe pretinsa denaturare a elementelor de probă, întrucât Niko Tube și NTRP susțin că, spre deosebire de cele reținute de Tribunal la punctele 49 și 50 din hotărârea atacată, răspunsul lor la chestionarul Comisiei nu conținea date

contradictorii, trebuie menționat mai întâi că nu doar ca urmare a examinării răspunsurilor date de Niko Tube și de NTRP la acest chestionar, ci și a celor furnizate de societatea lor de vânzare de legătură, SPIG, Tribunalul a constatat, la punctul 50 din hotărârea atacată, că Comisia dispunea de informații contradictorii. Astfel, această concluzie a Tribunalului se întemeiază în special pe constatarea de la punctele 47 și 48 din hotărârea atacată conform căreia, potrivit informațiilor prezentate de SPIG, NTRP furnizase țevi nucleare încadrate la codul NCP KE4 și fabricate cu aplicarea normei tehnice TU 14 3P 197 2001. Procedând astfel, Tribunalul nu a denaturat răspunsurile Niko Tube și ale NTRP la chestionarul Comisiei.

115 Trebuie constatat în continuare, în lumina celor de mai sus, că Tribunalul nu a denaturat nici elementele de probă din dosar ajungând la concluzia, enunțată la punctul 52 din hotărârea atacată, potrivit căreia Comisia acționase cu toată diligența necesară.

116 În sfârșit, în ceea ce privește susținerea Niko Tube și a NTRP îndreptată împotriva aprecierii Tribunalului de la punctul 51 din hotărârea atacată, potrivit căreia lipsa traducerii în engleză a facturilor de achiziții efectuate de SPIG nu a constituit decât un pretext pentru a considera că Niko Tube și NTRP nu încercaseră să risipească îndoiala Comisiei în prezența răspunsurilor contradictorii, trebuie arătat că acestea au omis să producă sau să anexeze facturile în discuție la recursul incident pentru a demonstra pretinsa denaturare a acestor documente de către Tribunal, ci se limitează să facă trimitere în fața Curții la o anexă a memoriului în apărare al Consiliului depusă la Tribunal și cuprinzând o copie a documentelor respective.

117 Având în vedere jurisprudența constantă a Curții, potrivit căreia o pretinsă denaturare a faptelor sau a elementelor de probă trebuie să reiasă în mod evident din înscrisurile din dosar, fără a fi necesară o nouă apreciere a faptelor și a probelor (Hotărârea din 6 aprilie 2006, General Motors/Comisia, C-551/03 P, Rec., p. I-3713, punctul 54, și Hotărârea din 7 iunie 2007, Wunenburger/Comisia, C-362/05 P, Rep., p I-4333, punctul 67), aceste împrejurări sunt suficiente pentru a se respinge acest argument.

Cu privire la al doilea motiv al recursului incident

118 Al doilea motiv al recursului incident cuprinde nouă aspecte. În primul rând, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept prin faptul că a respins al doilea motiv invocat în cererea introductivă în sensul că nu ar fi examinat dacă articolul 3 alineatul (2) din regulamentul de bază a fost încălcat, în al doilea rând, ar fi săvârșit o eroare de drept în aprecierea aplicării articolului 3 alineatul (2) din acest regulament, în al treilea rând, ar fi săvârșit o eroare de drept în aplicarea articolului 18 alineatul (3) din regulamentul respectiv, în al patrulea rând, ar fi săvârșit o eroare de drept prin faptul că nu a examinat totalitatea criteriilor pe care le menționează articolul 18 alineatul (3) din același regulament, în al cincilea rând, ar fi încălcat dreptul de a fi ascultat, în al șaselea rând, ar fi depășit limitele puterii sale de control, în al șaptelea rând, nu și-ar fi motivat în mod suficient decizia și ar fi săvârșit o eroare de apreciere, în al optulea rând, nu ar fi analizat motivul suplimentar pe care Niko Tube și NTRP îl invocaseră și, în al nouălea rând, ar fi săvârșit o eroare de drept atunci când a controlat condițiile de aplicare a articolului 19 alineatul (3) din regulamentul de bază.

119 Potrivit celui de al nouălea aspect al celui de al doilea motiv al recursului lor incident, Niko Tube și NTRP susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin respingerea motivului întemeiat pe încălcarea articolului 19 alineatul (3) din regulamentul de bază.

Argumentele părților

120 Prin intermediul primului aspect al celui de al doilea motiv al recursului incident, Niko Tube și NTRP susțin că Tribunalul nu a examinat motivul acestora potrivit căruia articolul 3 alineatul (2) din regulamentul de bază a fost încălcat de către instituții. În opinia acestora, stabilirea existenței unui

prejudiciu, în sensul acestei dispoziții, a fost, în speță, realizată pe baza unor elemente lacunare de probă, ținând cont de lipsa de cooperare a unui anumit număr de societăți de producție și de distribuție care, din acest motiv, nu au fost incluse în lotul reprezentativ al sectorului industrial vizat al Uniunii, pe baza căruia instituțiile au evaluat prejudiciul material. De aici ar rezulta că o aplicare corectă a articolului 3 alineatul (2) din regulamentul de bază ar fi trebuit să determine Tribunalul să constate că, în aceste împrejurări, prejudiciul material nu a putut fi determinat în mod legal, având în vedere lipsa elementelor de probă pozitive, în sensul dispoziției respective. În această privință, Tribunalul ar fi încălcat articolul 3 alineatul (2) din regulamentul de bază prin aceea că s-a limitat să examineze conformitatea cu articolul 18 alineatul (3) din regulamentul menționat a datelor furnizate pentru a determina dacă aceste date sunt pertinente pentru evaluarea prejudiciului. Tribunalul ar fi trebuit să decidă că instituțiile au săvârșit o eroare vădită de apreciere prin stabilirea prejudiciului material pe baza datelor care nu acopereau o parte semnificativă a industriei Uniunii, din moment ce, dacă Tribunalul ar fi aplicat criteriul corespunzător, ar fi constatat că partea întreprinderilor din sectorul industrial vizat din Uniune care nu cooperase reprezenta 12 % din totalul vânzărilor realizate în cadrul sectorului respectiv.

121 Prin intermediul celui de al doilea aspect al acestui motiv, se susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a reținut că o societate de producție de legătură a producătorilor contestatari nu este în principiu obligată să coopereze la o anchetă și că examinarea prețurilor practicate între un contestatar și comerciantul său de legătură este suficientă pentru a stabili dacă randamentul comerciantului respectiv este pertinent pentru determinarea prejudiciului material și, așadar, dacă acesta din urmă trebuie să prezinte un răspuns distinct la chestionar. Potrivit Niko Tube și NTRP, analiza realizată de Tribunal ar permite unui producător al Uniunii să aleagă pur și simplu care dintre societățile din grupul său nu susține plângerea și trebuie să furnizeze date. În acest context, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept în aprecierea aplicării articolului 3 alineatul (2) din regulamentul de bază.

122 În cadrul celui de al treilea aspect al motivului respectiv, Niko Tube și NTRP susțin că Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept în cadrul controlului referitor la legalitatea aplicării de către Consiliu și de către Comisie a articolului 18 alineatul (3) din regulamentul de bază. Potrivit Niko Tube și NTRP, pentru a analiza dacă informațiile care lipsesc „nu [îngreunează] excesiv stabilirea unor concluzii de o acuratețe rezonabilă” în sensul acestei dispoziții, este necesar să se examineze, pe de o parte, efectul lipsei de cooperare a societăților de legătură „în funcție de producția și de vânzările realizate de producătorii comunitari vizați reținuți în eșantion” și, pe de altă parte, „efectul global al lipsei de cooperare în funcție de ansamblul producției și al vânzărilor din industria comunitară”. În speță, Tribunalul s-ar fi limitat, în mod greșit, să examineze pertinența concluziilor referitoare la prejudiciul material întemeindu-se în mod exclusiv pe amploarea lipsei de cooperare din partea societăților de legătură individuale, în raport cu ansamblul vânzărilor și al producției industriei Uniunii.

123 Prin intermediul celui de al patrulea aspect al aceluiași motiv, Niko Tube și NTRP susțin în esență că Tribunalul nu a verificat în mod corespunzător dacă articolul 18 alineatul (3) din regulamentul de bază era aplicabil, întrucât nu ar fi examinat, pentru fiecare societate, fiecare dintre cele patru criterii menționate la articolul respectiv. În plus, atunci când Tribunalul a verificat dacă aceste patru cerințe sunt îndeplinite în speță, s-ar fi concentrat doar pe două criterii care permit stabilirea prejudiciului, și anume datele privind vânzările și, într-o anumită măsură, datele referitoare la producție. Or, dispozițiile privind prejudiciul ar prevedea cincisprezece indicii ale prejudiciului și ar fi necesar ca toate să fie luate în considerare pentru a se analiza prejudiciul. În aceste condiții, concluziile Tribunalului privind cooperarea producătorilor reținuți în eșantion și, așadar, privind stabilirea prejudiciului prin regulamentul în litigiu, astfel cum sunt exprimate la punctele 97-108 și 112 din hotărârea atacată, ar fi greșite.

124 Al cincilea aspect al celui de al doilea motiv al recursului incident susține că Tribunalul a încălcat dreptul la apărare al Niko Tube și al NTRP prin faptul că, pe de o parte, hotărârea a fost întemeiată pe fapte și pe explicații care nu le fuseseră comunicate în cursul procedurii administrative și cu privire

la care nu au avut posibilitatea de a formula observații și, pe de altă parte, prin faptul că a considerat dovedite anumite fapte a căror existență nu putea fi dedusă din probele dosarului care i-a fost prezentat pentru examinare.

125 Potrivit celui de al șaselea aspect al acestui motiv, Tribunalul a depășit limitele puterii sale de control. În speță, Tribunalul ar fi permis în mod greșit instituțiilor să prezinte declarații factuale și explicații suplimentare și inedite, după care ar fi exercitat un nou control cu privire la un dosar nou constituit.

126 Prin intermediul celui de al șaptelea aspect al celui de al doilea motiv al recursului incident, Niko Tube și NTRP consideră că Tribunalul nu și-a motivat în mod legal decizia, întrucât nu a justificat în mod adecvat motivul pentru care reține anumite date în cifre mai degrabă decât pe altele, cum ar fi, de exemplu, cele pe care le invocaseră Niko Tube și NTRP.

127 Prin al optulea aspect al acestui motiv se susține că Tribunalul nu a răspuns la motivul Niko Tube și al NTRP potrivit căruia explicațiile și afirmațiile Consiliului, care figurează în memoriul în apărare privind al doilea motiv invocat în acțiune, nu erau întemeiate pe dosarul anchetei, astfel încât această instituție le-ar fi încălcat dreptul la apărare.

128 Potrivit celui de al nouălea aspect al motivului respectiv, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în cadrul controlului de legalitate cu privire la aplicarea articolului 19 alineatul (3) din regulamentul de bază. Astfel, Tribunalul ar fi concluzionat în mod greșit la punctele 101, 107 și 108 din hotărârea atacată că, în pofida lipsei unui răspuns din partea societăților Productos Tubulares, Tenaris West Africa și VMOG Regatul Unit la chestionarul care le-a fost transmis de Consiliu, acesta din urmă nu săvârșise o eroare vădită de apreciere. În plus, Tribunalul ar fi omis să examineze dacă rezumatele neconfidențiale ale datelor confidențiale furnizate de societățile VMOG Germania, Acecsa și Almesa, precum și de diferitele societăți Dalmine permiseseră Niko Tube și NTRP, în cursul procedurii administrative, să „cunoască suficient de bine substanța conținutului" datelor în discuție. Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept prin faptul că nici nu ar fi respectat redactarea clară și lipsită de ambiguitate a articolului 19 alineatul (3) din regulamentul de bază, nici nu ar fi examinat dacă datele privind producția și vânzările realizate de producătorii individuali care nu au cooperat, înlăturați în mod nelegal de Consiliu și de Comisie din dosarul neconfidențial, puteau fi verificate prin intermediul altor surse adecvate. Dacă Tribunalul ar fi întreprins acest demers, ar fi constatat astfel că nu există nicio sursă adecvată cunoscută a Niko Tube și a NTRP și că era, prin urmare, inadecvat să se întemeieze pe date neconfidențiale reținute în mod greșit, întrucât rezulta astfel o atingere directă și nejustificată adusă dreptului la apărare al acestor societăți. De altfel, aspectul dacă o divulgare corespunzătoare a informațiilor ar fi putut conferi procedurii administrative un alt curs ar trebui să se analizeze din punctul de vedere al părții al cărei drept la apărare a fost încălcat, considerându-se că partea respectivă ar fi putut să prezinte observații cu privire la existența sau la relevanța informațiilor vizate, dacă acestea ar fi fost comunicate astfel cum ar fi trebuit.

129 Potrivit Consiliului, prin intermediul primului aspect al celui de al doilea motiv al recursului incident, Niko Tube și NTRP susțin că Tribunalul nu a examinat afirmația acestora întemeiată pe încălcarea articolului 3 alineatul (2) din regulamentul de bază. În opinia Consiliului, Tribunalul, după ce a concluzionat că instituțiile au respectat articolul 18 alineatul (3) din regulamentul respectiv, a continuat analiza examinând dacă, în ansamblu, calcularea marjei prejudiciului era influențată de lipsa răspunsurilor la chestionarul adresat de instituții diverselor societăți din acest sector industrial al Uniunii și a concluzionat în sens negativ. Prin urmare, Niko Tube și NTRP nu ar putea susține că Tribunalul și-a limitat controlul la examinarea respectării de către instituții a articolului 18 alineatul (3) din regulamentul de bază și nu a ținut cont de influența lipsei răspunsurilor la chestionarul privind stabilirea prejudiciului.

130 Pe de altă parte, Consiliul susține că instituțiile i-au chestionat pe toți producătorii din Uniune. Cu toate acestea, deși anumite societăți de legătură nu au răspuns la chestionar, acest lucru nu ar fi avut vreo influență nici asupra datelor referitoare la fiecare producător din Uniune, nici asupra datelor privind industria Uniunii în ansamblul său.

131 În opinia Consiliului, argumentul Niko Tube și al NTRP potrivit căruia determinarea prejudiciului material nu este întemeiată pe niciun element pozitiv de probă, iar concluzia în fapt a Tribunalului era eronată ca urmare a lipsei de informații privind vânzările care reprezentau 10 % din vânzările totale ale industriei Uniunii este inadmisibil. Consiliul consideră că Niko Tube și NTRP nu demonstrează că Tribunalul a denaturat în mod vădit elementele de probă de care dispunea, din moment ce aceste părți nu indică în mod precis nici elementele de probă pretins denaturate, nici eroarea de apreciere care a condus la această denaturare.

132 Consiliul precizează că, în ceea ce privește al doilea aspect al celui de al doilea motiv al Niko Tube și al NTRP, Tribunalul a reținut că, dacă o societate nu susține o plângere, „datele care o privesc pe aceasta nu trebuiau, în principiu, să fie luate în considerare în cadrul analizei situației industriei Uniunii, cu condiția ca această omisiune să nu denatureze analiza”. Astfel, în opinia Consiliului, Niko Tube și NTRP afirmă în mod greșit că analiza Tribunalului ar permite unui producător din Uniune să aleagă pur și simplu care societăți din cadrul grupului său „nu vor susține plângerea și nu vor trebui să furnizeze date”.

133 La al treilea aspect al celui de al doilea motiv, Consiliul răspunde că acest articol conferă instituțiilor Uniunii o largă putere de apreciere și nu le impune acestora din urmă să menționeze, în fiecare caz, „efectul” sau „domeniul” lipsei de cooperare „în funcție” de vânzările și de producția producătorului în discuție reținut în eșantion sau a ansamblului acestui sector industrial al Uniunii.

134 La al patrulea aspect al celui de al doilea motiv, Consiliul amintește că alineatul (3) al articolului 18 din regulamentul de bază nu poate fi privit în mod izolat, ci în legătură cu alineatul (1) al articolului respectiv, care prevede condițiile în care instituțiile sunt autorizate să ignore anumite informații. Ținând cont de concluzia Tribunalului potrivit căreia informațiile care lipsesc priveau cel mult 10 % din vânzările totale din industria Uniunii, iar taxa antidumping era întemeiată pe marja de dumping care era net inferioară marjei prejudiciului, Consiliul susține că Tribunalul a reținut în mod întemeiat că această instituție nu a săvârșit nicio eroare vădită de apreciere când a considerat că informațiile care lipsesc nu au denaturat stabilirea prejudiciului, iar articolul 3 alineatele (2), (3) și (5)-(7) din regulamentul de bază nu a fost încălcat.

135 În răspuns la al cincilea aspect al celui de al doilea motiv, Consiliul afirmă că aceste susțineri se întemeiază pe o interpretare greșită de către Niko Tube și de către NTRP a raportului dintre ancheta administrativă și controlul jurisdicțional. În plus, faptele și explicațiile enumerate la punctul 158 din recursul incident ar fi întemeiate în totalitate pe elemente de probă administrate în cursul anchetei administrative. În sfârșit, susținerea privind pretinsa informare insuficientă în cursul anchetei ar fi fost deja examinată și respinsă de Tribunal, iar Niko Tube, precum și NTRP nu ar menționa nicio eroare de drept care să vicieze aceste concluzii. Astfel, acestea din urmă ar contesta în realitate concluzii în fapt ale Tribunalului, ceea ce semnifică faptul că ar trebui să demonstreze că Tribunalul a denaturat elementele de probă de care dispunea și, prin urmare, să indice în mod precis elementele pretins denaturate. Afirmațiile de la punctul 189 din recursul incident nu ar fi întemeiate pe niciun element și ar fi, așadar, inadmisibile.

136 În opinia Consiliului, al șaselea aspect, potrivit căruia Tribunalul și-ar fi depășit atribuțiile, depășind limitele controlului jurisdicțional, corespunde celui de al doilea aspect al primului motiv al recursului incident și este de asemenea inadmisibil.

137 Consiliul invocă inadmisibilitatea celui de al șaptelea aspect al celui de al doilea motiv al Niko Tube și al NTRP, în cadrul căruia acestea susțin că Tribunalul și-a motivat în mod insuficient hotărârea și a săvârșit o eroare de apreciere întemeiată pe faptul că, pe de o parte, argumentul prezentat în cadrul celui de al șaptelea aspect nu corespunde gradului de precizie necesar într-un recurs și, pe de altă parte, pe faptul că, din moment ce Niko Tube și NTRP contestă aceste aprecieri în fapt ale Tribunalului, trebuie să demonstreze că acesta din urmă a denaturat elementele de probă de care dispunea și, prin urmare, să le indice pe cele care au fost pretins denaturate. În plus, Tribunalul nu ar fi obligat să răspundă la fiecare dintre argumentele invocate de părți în cursul procedurii, mai ales atunci când argumentul este respins în mod implicit prin concluzii.

138 La argumentul pe care Niko Tube și NTRP l-au invocat în cadrul celui de al optulea aspect al celui de al doilea motiv, potrivit căruia Tribunalul nu s-a pronunțat cu privire la un motiv suplimentar pe care acestea îl invocaseră, Consiliul răspunde că, deși un astfel de motiv nu a fost invocat, Tribunalul a examinat totuși aspectul dacă dreptul la apărare al Niko Tube și al NTRP a fost încălcat în această privință și a concluzionat, în mod întemeiat, că nu s-a întâmplat acest lucru.

139 În sfârșit, Consiliul susține că argumentele prezentate de Niko Tube și de NTRP în cadrul celui de al nouălea aspect al motivului acestora, potrivit cărora Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în cadrul controlului privind legalitatea aplicării articolului 19 alineatul (3) din regulamentul de bază, sunt în parte inadmisibile și, în orice caz, neîntemeiate. Consiliul arată că concluziile de la punctele 101, 107 și 108 din hotărârea atacată nu sunt eronate și, mai precis, nu sunt întemeiate pe o motivare și pe elemente de probă tardive. Argumentul potrivit căruia Tribunalul nu ar fi analizat aspectul dacă erau suficiente rezumatele neconfidențiale ale răspunsurilor la chestionar prezentate de mai multe societăți ar constitui un motiv nou și ar fi, prin urmare, inadmisibil.

140 Potrivit Consiliului, teza conform căreia Tribunalul ar fi încălcat articolul 19 alineatul (3) din regulamentul de bază este inadmisibilă, întrucât Niko Tube și NTRP nu indică în mod clar elementele din hotărârea atacată pe care le contestă. În orice caz, ceea ce ar fi eronat din punct de vedere juridic este domeniul articolului 19 alineatul (3) din acest regulament, astfel cum este interpretat de aceste părți. Termenii „poate fi eliminată” ar semnifica în mod clar că instituțiile nu sunt obligate să elimine informațiile cu privire la care nu a fost transmisă nicio informație confidențială sau informații cu privire la care nicio cerere de tratament confidențial nu a fost considerată justificată. Dimpotrivă, acestea ar dispune de o largă putere de apreciere în această privință. O parte ar putea solicita anularea unei măsuri antidumping pentru motivul că Comisia a luat în considerare informații confidențiale numai dacă poate demonstra că această luare în considerare a determinat încălcarea dreptului său la apărare.

141 Argumentul final potrivit căruia, în cadrul acestui aspect, Tribunalul ar fi aplicat în mod greșit criteriul potrivit căruia îi revine acestuia sarcina de a stabili dacă divulgarea informațiilor ar fi putut determina un rezultat diferit este, în opinia Consiliului, neîntemeiat. Consiliul consideră că o neregularitate procedurală nu poate determina anularea unei măsuri decât dacă există posibilitatea ca, în lipsa acestei neregularități, procedura administrativă să fi putut determina un rezultat diferit, astfel încât această neregularitate a adus, așadar, în mod efectiv atingere dreptului la apărare al contestatorului. În această privință, nu ar fi, prin urmare, suficient ca Niko Tube și NTRP să declare, în cazul de față, în mod abstract și general, că ar fi putut prezenta noi argumente dacă ar fi primit aceste rezumate în cursul anchetei administrative.

142 Comisia susține poziția Consiliului. În special, în cadrul primului aspect al celui de al doilea motiv invocat de Niko Tube și de NTRP cu privire la pretinsul refuz de a examina încălcarea articolului 3 alineatul (2) din regulamentul de bază, Comisia susține că Tribunalul nu și-a limitat controlul la conformitatea regulamentului în litigiu cu articolul 18 alineatul (3) din regulamentul de bază. În opinia Comisiei, Tribunalul a luat în considerare impactul lipsei unui răspuns la chestionar din partea societăților de legătură asupra determinării prejudiciului. În plus, chiar dacă Niko Tube și NTRP sugerează că faptul că anumite societăți de legătură nu au răspuns la chestionar a avut ca efect să

înlăture o „mare parte” din acest sector industrial al Uniunii de la examinarea prejudiciului, în opinia Comisiei, această împrejurare nu a influențat nici datele referitoare la producătorii individuali, nici pe cele privind ansamblul acestui sector industrial al Uniunii. Pe de altă parte, argumentul potrivit căruia Tribunalul nu ar fi aplicat criteriul corect întrucât nu a ținut cont de lipsa datelor cu privire la 12 % din vânzările din industria Uniunii este, în opinia Comisiei, inadmisibil. Niko Tube și NTRP nu ar demonstra că Tribunalul a denaturat în mod vădit probele administrate și nu ar dovedi nici eroarea de apreciere care a condus la această pretinsă denaturare. În plus, distincția operată între „industria comunitară” și „producătorii comunitari contestatari” ar fi nefondată, întrucât termenii „industria comunitară” s-ar referi la industria comunitară, astfel cum este definită la punctul 140 din regulamentul în litigiu, adică la producătorii comunitari contestatari.

143 Comisia amintește că prin intermediul celui de al treilea aspect al celui de al doilea motiv Niko Tube și NTRP susțin că, pentru a examina dacă informațiile care lipsesc „nu îngreunează excesiv stabilirea unor concluzii de o acuratețe rezonabilă” în sensul articolului 18 alineatul (3) din regulamentul de bază, este necesar să se examineze două aspecte, și anume, pe de o parte, efectul refuzului de cooperare din partea societăților de legătură „în funcție de producția și de vânzările realizate de producătorii comunitari de legătură reținuți în eșantion” și, pe de altă parte, „amploarea totală a necooperării în funcție de producția și de vânzările totale realizate în industria comunitară”. Potrivit Comisiei, articolul 18 alineatul (3) din acest regulament acordă instituțiilor o largă putere de apreciere în evaluarea problemei dacă informațiile incomplete le permit totuși să ajungă la o concluzie de o acuratețe rezonabilă. Niko Tube și NTRP nu explică de ce, în speță, Tribunalul ar fi trebuit să examineze informațiile care lipsesc în funcție de producția și de vânzările totale din acest sector industrial al Uniunii. Unicul argument al acestora privind motivul pentru care ar trebui să fie comparate datele care lipsesc cu volumul vânzărilor și al producției producătorului de legătură ar fi acela că Tribunalul a realizat o astfel de comparație numai cu privire la societatea Acecsa. În opinia Comisiei, acest lucru nu semnifică totuși că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin faptul că nu a realizat aceeași analiză cu privire la celelalte societăți.

144 Comisia consideră că al patrulea aspect al celui de al doilea motiv, referitor la pretinsul refuz de a examina toate criteriile menționate la articolul 18 alineatul (3) din regulamentul de bază, este nefondat. Niko Tube și NTRP nu ar dovedi că articolul 18 alineatul (3) din acest regulament impune instituțiilor să respingă informațiile incomplete dacă societatea nu a acționat cel mai bine posibil. În ceea ce privește impactul informațiilor care lipsesc privind stabilirea prejudiciului, Niko Tube și NTRP nu ar demonstra că informațiile care lipsesc aveau un impact asupra altor factori relevanți pentru prejudiciu în așa fel încât determinarea prejudiciului de către instituții să fi fost viciată. Comisia amintește în special că datele referitoare la societatea VMOG Germania figurau în răspunsul V & M Germania la chestionar.

Aprecierea Curții

145 Al doilea motiv al recursului incident vizează motivele din hotărârea atacată care se referă la consecințele absenței răspunsului la chestionarul adresat de către Comisie societăților de legătură ale producătorilor din Uniune. Acesta se împarte în nouă aspecte. Opt dintre aceste aspecte sunt îndreptate împotriva punctelor 88-112 din hotărârea atacată, adică împotriva motivelor acestei hotărâri cuprinse în titlul „încălcarea articolului 3 alineatele (2), (3), (5), (6) și (7) din regulamentul de bază”. Al nouălea aspect este îndreptat împotriva examinării făcute de Tribunal la punctele 130-135 din hotărârea atacată cu privire la încălcarea articolului 19 alineatul (3) din regulamentul de bază.

146 Trebuie să se examineze împreună cele opt aspecte ale celui de al doilea motiv al recursului incident, întemeiate pe erori de drept care au viciat examinarea motivului Niko Tube și al NTRP întemeiat pe încălcarea articolului 3 alineatele (2), (3) și (5)-(7) din regulamentul de bază și referitor la stabilirea existenței prejudiciului material.

147 Trebuie amintit că, în speță, cota taxei antidumping impusă Niko Tube și NTRP a fost stabilită în funcție de marja de dumping a acestora, și anume 25,7 %, și nu în funcție de marja prejudiciului de 57 %, dat fiind faptul că articolul 9 alineatul (4) din regulamentul de bază stabilește regula taxei celei mai mici, iar respectiva marjă a prejudiciului era mai ridicată decât marja de dumping. La punctul 111 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat că, deși marja prejudiciului fusese bazată pe prețurile de transfer practicate de producătorii din Uniune în privința societăților VMOG Regatul Unit și Productos Tubulares, precum și a societăților de legătură ale Dalmine, vânzările către aceste societăți reprezentau cel mult 10 % din vânzările totale ale acestui sector industrial al Uniunii. Potrivit Tribunalului, ar fi trebuit, așadar, ca prețurile de vânzare practicate de aceste societăți de legătură să fie total disproporționate în raport cu cele ale celorlalte vânzări luate în considerare la calcularea marjei prejudiciului pentru ca aceasta din urmă să fie adusă la un nivel inferior celui al marjei de dumping. Prin urmare, la punctul 112 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că nu a fost săvârșită nicio eroare vădită de apreciere de către Consiliu atunci când acesta a considerat că nedepunerea unui răspuns la chestionar de către societățile de legătură ale producătorilor din Uniune nu a denaturat nici stabilirea prejudiciului, nici calculul marjei prejudiciului, iar această instituție nu a încălcat articolul 3 alineatele (2), (3) și (5)-(7) din regulamentul de bază.

148 Prin intermediul primului aspect al prezentului motiv, Niko Tube și NTRP pretind în esență că Tribunalul nu a examinat în mod corect motivul invocat în fața primei instanțe, întemeiat pe încălcarea articolului 3 alineatul (2) din regulamentul de bază, întrucât ar fi condiționat încălcarea respectivă de respectarea articolului 18 alineatul (3) din acest regulament. În plus, articolul 3 alineatul (2) din regulamentul respectiv ar impune ca determinarea existenței unui prejudiciu să se întemeieze pe elemente de probă pozitive. Or, potrivit Niko Tube și NTRP, dacă Tribunalul ar fi aplicat criteriul adecvat și ar fi examinat sfera datelor care lipseau ca urmare a lipsei de cooperare din partea industriei Uniunii în speță, ar fi constatat că determinarea prejudiciului material nu era întemeiată pe elemente de probă pozitive. Potrivit acelorași părți, alte indicii permit să se considere că nivelul general al lipsei de cooperare este mai apropiat de 20 %.

149 Din cuprinsul punctului 89 din hotărârea atacată rezultă că Tribunalul a examinat, în răspuns la argumentele invocate în această privință în primă instanță de Niko Tube și de NTRP, aspectul dacă faptul că societățile de legătură ale producătorilor comunitari reținuți în eșantion nu depuseseră un răspuns la chestionar implica, din partea acestor producători, o lipsă a cooperării care a denaturat analiza prejudiciului, cu încălcarea articolului 3 alineatele (2), (3) și (5)-(7) din regulamentul de bază.

150 Tribunalul a constatat în mod întemeiat la punctul 90 din hotărârea atacată că, astfel cum rezultă din articolul 18 alineatul (3) din regulamentul de bază, informațiile prezentate sub o altă formă sau în cadrul unui alt document decât răspunsul la chestionarul Comisiei nu trebuie să fie ignorate atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute de acest articol. La punctul 91 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat, așadar, că, în cazul în care o parte a omis să depună un răspuns la chestionar, dar a furnizat elemente de informare în cadrul unui alt document, nu îi va putea fi reproșată nicio lipsă de cooperare în cazul în care, în primul rând, eventualele lipsuri nu îngreunează excesiv stabilirea unor concluzii de o acuratețe rezonabilă, în al doilea rând, informațiile sunt furnizate în timp util, în al treilea rând, acestea pot fi verificate și, în al patrulea rând, partea a acționat cât mai bine posibil.

151 Ținând cont de aceste constatări, Tribunalul a reținut în mod întemeiat, la punctul 92 din hotărârea atacată, că nu trebuie să se considere că un producător din Uniune reținut în eșantion nu a cooperat dacă lacunele în prezentarea de date, rezultate din nedepunerea de către o societate de legătură a acestuia a răspunsului la chestionarul Comisiei, nu au un impact semnificativ asupra derulării anchetei.

152 Rezultă că Tribunalul nu a încălcat articolul 3 alineatul (2) din regulamentul de bază, astfel cum pretind Niko Tube și NTRP în cadrul primului aspect al prezentului motiv de recurs, printre altele întrucât a hotărât, în aplicarea articolului 18 alineatul (3) din regulamentul de bază, că datele privind

un astfel de producător nu trebuie să fie în mod automat excluse din cele luate în considerare pentru calcularea prejudiciului suferit de industria Uniunii. Prin urmare, primul aspect al prezentului motiv trebuie respins.

153 Înainte de a examina celelalte aspecte ale prezentului motiv, trebuie menționat că Tribunalul a considerat, la punctul 111 din hotărârea atacată, în ceea ce privește marja prejudiciului, că, „în temeiul articolului 9 alineatul (4) din regulamentul de bază, care prevede regula taxei celei mai mici, marja prejudiciului nu este utilizată pentru a stabili cota taxei antidumping decât în cazul în care marja de dumping este mai ridicată decât aceasta. În speță, cota taxei antidumping impusă [Niko Tube și NTRP] se baza pe marja de dumping [a acestora din urmă], și anume 25,7 %, iar nu pe marja prejudiciului de 57 %”.

154 Tribunalul a continuat, arătând că, „dacă se presupune că marja prejudiciului a fost bazată pe prețurile de transfer practicate de producătorii comunitari în privința VMOG Regatul Unit, a Productos Tubulares și a societăților de legătură ale Dalmine, vânzările către aceste societăți reprezentau cel mult 10 % din vânzările totale ale industriei comunitare. Ar fi trebuit, așadar, astfel cum arată Consiliul, ca prețurile de vânzare practicate de aceste societăți de legătură să fie total disproporționate în raport cu cele ale celorlalte vânzări luate în considerare la calcularea marjei prejudiciului pentru ca aceasta din urmă să fie adusă la un nivel inferior celui al marjei de dumping”.

155 Aceste constatări ale Tribunalului sunt întemeiate și, de altfel, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 256 din concluzii, Niko Tube și NTRP nu invocă nicio eroare de drept care ar fi viciat raționamentul Tribunalului prezentat la punctul 111 din hotărârea atacată.

156 Or, astfel cum a subliniat de asemenea avocatul general la punctul 254 din concluzii, numai dacă această analiză a Tribunalului ar fi viciată de nelegalitate, celelalte argumente îndreptate împotriva aprecierilor Tribunalului referitoare la stabilirea prejudiciului ar putea fi operante. Trebuie adăugat în această privință că Tribunalul a mai reținut, la punctul 102 din hotărârea atacată, că achizițiile produsului în discuție de către Acecsa nu reprezintă mai mult de 1 % din totalul vânzărilor producătorilor comunitari, iar la punctele 98 și 103 din aceasta, că cifrele reprezentând vânzările și producția VMOG Germania și, respectiv, volumul vânzărilor Almesa sunt deja luate în considerare în informațiile furnizate de V & M Germania și, respectiv, de Tubos Reunidos SA.

157 Astfel, al doilea-al șaselea aspect ale prezentului motiv privesc respingerea de către Tribunal a motivelor invocate de Niko Tube și de NTRP în primă instanță și care vizau exclusiv tratamentul datelor referitoare la societățile de legătură la care Tribunalul face referire în mod expres la punctul 111 din hotărârea atacată sau la una dintre cele trei societăți de legătură menționate la punctul anterior din prezenta hotărâre. Or, tocmai aceste societăți, fiecare fiind asociată unui alt producător european, sunt menționate la punctele 93 și 94 din hotărârea atacată ca fiind cele care nu au răspuns la chestionarul Comisiei sau cel puțin nu au răspuns în timp util.

158 Prin urmare, se impune constatarea că, deși motivele invocate de Niko Tube și de NTRP în cadrul aspectelor al doilea-al șaselea ale prezentului motiv trebuiau considerate întemeiate, această decizie nu ar vicia legalitatea dispozitivului hotărârii atacate și nu ar determina, așadar, anularea hotărârii respective decât în măsura în care aceasta ar repune în discuție motivele expuse de Tribunal la punctele 98, 102, 103 și 111 din hotărârea respectivă, privind caracterul marginal sau integrat, în datele prezentate Comisiei de către societățile-mamă ale societăților de legătură în discuție, al tranzacțiilor cu produsul respectiv realizate de acestea din urmă și cu privire la care nu este nici contestabil, nici contestat că nu au avut o influență determinantă asupra calculării cotei taxei antidumping. Rezultă de aici că al doilea motiv al recursului incident, presupunând că este întemeiat cel puțin cu privire la unul dintre aspectele al doilea-al șaselea ale acestuia, nu poate determina în orice caz anularea deciziei în litigiu, astfel încât acest motiv este inoperant. Prin urmare, acesta trebuie respins cu privire la fiecare dintre aspectele al doilea-al șaselea.

159 Prin intermediul celui de al șaptelea aspect al prezentului motiv, Niko Tube și NTRP impută Tribunalului lipsa motivării și o eroare de apreciere ca urmare a faptului că, în susținerea deciziei sale, ar fi reținut anumite probe mai degrabă decât altele, fără să explice alegerile sale. Tribunalul ar fi denaturat de asemenea elementele de probă pe care Niko Tube și NTRP le-au prezentat în susținerea poziției lor.

160 În această privință, trebuie amintit că nu revine Curții, atunci când se pronunță în recurs, să substituie prin propria apreciere a elementelor de probă pe cea pe care a realizat-o Tribunalul. În acest context, nu revine Curții să critice alegerile operate de Tribunal în cadrul acestei examinări, în special atunci când acesta decide să se întemeieze pe anumite elemente de probă care i-au fost prezentate și să respingă altele, cu excepția cazului în care se constată că a denaturat respectivele elemente de probă încălcând valoarea care trebuie recunoscută conținutului acestora. Această situație nu se regăsește, din moment ce, în cadrul acestui aspect al prezentului motiv, Niko Tube și NTRP reproșează Tribunalului numai faptul că a efectuat alegeri arbitrare între probe pretins contradictorii, dar nu susțin că constatările în discuție contrazic probele pe care Tribunalul și-a întemeiat decizia.

161 Cu privire la susținerea referitoare la lipsa motivării, nu revine Curții sarcina să impună Tribunalului să motiveze fiecare dintre alegerile sale în cazul în care reține, în susținerea deciziei sale, un element de probă mai degrabă decât un altul. A decide altfel ar însemna, încă o dată, ca aprecierea realizată de Tribunal să fie substituită prin propria apreciere a Curții cu privire la aceste elemente, ceea ce nu intră în competența acesteia. Din cele de mai sus decurge că al doilea motiv al recursului incident trebuie respins în ceea ce privește al șaptelea aspect al său.

162 Niko Tube și NTRP susțin, potrivit celui de al optulea aspect al prezentului motiv, că Tribunalul nu a analizat motivul suplimentar pe care îl invocaseră în fața acestei instanțe, motiv întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare. Cu toate acestea, de la punctele 55 și 56 din replica Niko Tube și a NTRP din primă instanță rezultă că argumentul invocat în fața Tribunalului viza aplicarea articolului 19 alineatul (3) din regulamentul de bază, iar nu încălcarea dreptului la apărare.

163 Or, prin intermediul celui de al nouălea aspect al prezentului motiv, Niko Tube și NTRP invocă alte motive întemeiate direct pe încălcarea pretinsă a articolului 19 alineatul (3) din acest regulament, și anume, în primul rând, că Tribunalul s-ar fi întemeiat pe concluzii care erau false, întrucât se bazau pe o motivare și pe elemente de probă tardive, în al doilea rând, că nu ar fi examinat dacă rezumatele neconfidențiale ale răspunsurilor la chestionar din partea mai multor societăți erau suficiente și, în al treilea rând, că ar fi interpretat în mod greșit respectivul articol 19 alineatul (3) întrucât, pe de o parte, Tribunalul nu ar fi ținut cont că a existat o reținere deliberată de informații neconfidențiale și, pe de altă parte, Niko Tube și NTRP ar fi putut obține un rezultat mai bun în cadrul procedurii administrative dacă ar fi primit informațiile confidențiale în discuție.

164 Potrivit articolului 19 alineatul (1) din regulamentul de bază, orice informație de natură confidențială sau care este furnizată cu titlu confidențial de către părțile unei anchete este tratată ca atare de către autorități, în cazul în care se oferă motive întemeiate. Alineatul (2) al acestei dispoziții prevede printre altele că părțile interesate care furnizează informații confidențiale sunt obligate să prezinte rezumate neconfidențiale. Potrivit alineatului (3) al aceluiași articol, în cazul în care se consideră că o cerere de tratament confidențial nu se justifică și în cazul în care persoana care a furnizat informația nu dorește să o facă publică și nici să autorizeze divulgarea ei în termeni generali sau sub formă de rezumat, informația poate fi eliminată, cu excepția cazului în care se poate demonstra în mod convingător, utilizând surse adecvate, că informația este corectă.

165 În speță, Tribunalul a statuat la punctul 130 din hotărârea atacată că textul articolului 19 alineatul (3) din regulamentul de bază nu prevede pentru Comisie decât o simplă posibilitate de a elimina o informație confidențială pentru care nu este disponibil niciun rezumat neconfidențial. La punctul 131 din hotărârea atacată, Tribunalul a reținut că utilizarea de către Comisie a informațiilor pentru care

nu fusese furnizat niciun rezumat neconfidențial nu poate fi invocată, ca motiv de anulare a unei măsuri antidumping, de către părțile la o astfel de procedură decât dacă acestea pot demonstra că utilizarea acestor informații a constituit o încălcare a dreptului lor la apărare.

166 La punctele 132-135 din hotărârea atacată, Tribunalul a dedus din aceste considerații că, în orice caz, divulgarea către Niko Tube și către NTRP a versiunilor neconfidențiale ale răspunsului dat de societatea VMOG Regatul Unit la chestionar, a răspunsului dat de societatea Productos Tubulares la chestionarul de preeșantionare și a mesajului electronic din 24 mai 2006 nu ar fi determinat ca procedura administrativă să aibă un rezultat diferit, dat fiind faptul că aceste informații nu influențau stabilirea prejudiciului.

167 Trebuie subliniat mai întâi că, în măsura în care Niko Tube și NTRP se referă la caracterul pretins tardiv al raționamentului și al probelor pe care se întemeiază Tribunalul la punctul 135 din hotărârea atacată, făcând trimitere la punctele 101, 107 și 108 din hotărâre, acestea se limitează să amintească faptul că au contestat constatările de la punctele respective în alte părți ale recursului lor, fără să invoce, în prezentul context, o critică autonomă.

168 Niko Tube și NTRP impută în primul rând Tribunalului că nu a verificat, în lista documentelor enumerate la punctul 132 din hotărârea atacată și în legătură cu care s-a constatat de către acesta din urmă că fuseseră întocmite rezumate neconfidențiale, dacă aceste rezumate le-ar fi permis să cunoască în mod suficient ceea ce era esențial din conținutul documentului sau al documentelor în cauză.

169 Or, astfel cum a susținut Comisia în memoriul său în răspuns la recursul incident, acest argument nu poate fi alăturat motivului expus în primă instanță, care se referea doar la inadmisibilitatea documentelor respective ca elemente de probă pentru motivul că aceste documente cuprindeau informații confidențiale cu privire la care nu fusese întocmit niciun rezumat confidențial. Așadar, nu revenea Tribunalului, după ce a constatat că fuseseră întocmite rezumate neconfidențiale în temeiul articolului 19 alineatul (2) din regulamentul de bază, sarcina de a controla conținutul fiecăruia din documentele respective. Rezultă că acest argument nu poate fi primit în cadrul prezentului recurs.

170 În al doilea rând, Niko Tube și NTRP susțin, în esență, că Tribunalul nu a examinat adevărata critică întemeiată pe încălcarea articolului 19 alineatul (3) din regulamentul de bază, ci s-a limitat să aprecieze dacă utilizarea de către Comisie a datelor confidențiale enumerate la punctul 133 din hotărârea atacată, fără să existe versiuni neconfidențiale ale acestora, a constituit o încălcare a dreptului lor la apărare.

171 Trebuie amintit în această privință faptul că articolul 19 alineatul (3) din regulamentul de bază guvernează relațiile dintre partea interesată care furnizează o informație confidențială fără să dorească să autorizeze divulgarea acesteia nici măcar sub formă de rezumat și instituția însărcinată cu ancheta antidumping, care poate decide că informația poate fi înlăturată, cu excepția cazului în care se poate demonstra în mod convingător, pornind de la alte surse adecvate, că această informație este corectă. Or, din moment ce instituția însărcinată cu ancheta a decis că informația în cauză putea fi utilizată, ceea ce regulamentul de bază îi permite, problema care subzistă, în ceea ce privește celelalte părți interesate care participă la anchetă, este tocmai aceea de a stabili dacă o astfel de utilizare poate afecta dreptul acestora la apărare.

172 Desigur, astfel cum observă avocatul general la punctul 293 din concluzii, Tribunalul nu a recalificat în mod formal motivul invocat în primă instanță de Niko Tube și de NTRP și întemeiat pe încălcarea articolului 19 alineatul (3) din regulamentul de bază, ca fiind întemeiat, în realitate, pe încălcarea dreptului la apărare, dar aceste societăți nu pot să impute Tribunalului că nu a procedat în acest sens. Verificând, la punctele 133-135 din hotărârea atacată, dacă utilizarea de către Comisie a datelor confidențiale enumerate la punctul 133 din hotărârea atacată, fără să existe versiuni neconfidențiale ale acestora, a determinat încălcarea dreptului la apărare, Tribunalul a interpretat respectivul motiv de anulare de așa manieră încât să îi confere un sens util, ceea ce îi revenea să facă.

173 În al treilea rând, Niko Tube și NTRP susțin că Tribunalul nu putea concluziona, cum a procedat, potrivit acestor părți, la punctul 135 din hotărârea atacată, că nu ar fi existat nicio posibilitate ca divulgarea către aceste societăți a unor versiuni neconfidențiale ale răspunsului dat de VMOG Regatul Unit la chestionar, ale răspunsului dat de Productos Tubulares la chestionarul de preeșantionare și ale mesajului electronic al Dalmine din 24 mai 2006 privind societatea Tenaris West Africa să conducă procedura administrativă la un rezultat diferit.

174 În această privință, trebuie amintit faptul că, după ce a identificat, la punctul 133 din hotărârea atacată, documentele menționate mai sus care nu făcuseră obiectul unui rezumat neconfidențial, Tribunalul a precizat la punctul 134 din aceasta că, în conformitate cu jurisprudența Curții, încălcarea dreptului de acces la dosarul anchetei nu putea determina anularea regulamentului în litigiu decât în cazul în care ar fi existat o posibilitate, chiar redusă, ca divulgarea documentelor în cauză să conducă procedura administrativă la un rezultat diferit, în ipoteza în care întreprinderea în cauză ar fi putut să invoce acest drept în cursul procedurii menționate. Această apreciere nu conține vreo eroare de drept.

175 Aplicând la cazul de speță examinarea menționată, Tribunalul a reținut la punctul 135 din hotărârea atacată că, „în prezenta cauză, [Niko Tube și NTRP] afirmă că ar fi avut nevoie de aceste documente pentru a dovedi că faptul că VMOG Regatul Unit, [Productos Tubulares] și Tenaris West Africa nu au răspuns la chestionar a denaturat analiza prejudiciului. Or, s-a constatat la punctele 101, 108 și, respectiv, 107 de mai sus că nu a fost săvârșită nicio eroare vădită de apreciere de către Consiliu atunci când a considerat că nedepunerea sau neluarea în considerare a răspunsurilor date de Productos Tubulares, VMOG Regatul Unit și Tenaris West Africa la chestionar nu influențase stabilirea prejudiciului. În consecință, nu ar fi existat nicio posibilitate ca divulgarea către [Niko Tube și către NTRP] a versiunilor neconfidențiale ale răspunsului dat de VMOG Regatul Unit la chestionar, a răspunsului dat de Productos Tubulares la chestionarul de preeșantionare și a mesajului electronic din 24 mai 2006 să conducă procedura administrativă la un rezultat diferit”.

176 Împotriva acestei concluzii, Niko Tube și NTRP, cu toate că nu contestă faptul că au putut lua cunoștință de documentele în litigiu în cursul procedurii în fața Tribunalului, se limitează să susțină în recursul incident că este foarte probabil că, în cazul comunicării în timp util a informațiilor pertinente, ar fi putut prezenta argumente și elemente de probă apte să modifice rezultatul și că doar dispunând de aceste informații acestea ar fi putut alege să își exprime sau să nu își exprime un punct de vedere în această privință. Aceste afirmații nu răspund necesității de a demonstra eroarea de drept care ar fi viciat raționamentul Tribunalului. Acestea nu conțin nici cel mai mic indiciu că acesta din urmă ar fi denaturat elementele de probă, în așa fel încât comunicarea către Niko Tube și către NTRP a documentelor în litigiu în cursul procedurii administrative ar fi putut conduce această procedură la un rezultat diferit de cel la care aceasta a ajuns.

177 În al patrulea rând, trebuie respins argumentul potrivit căruia Tribunalul a încălcat dreptul la apărare al Niko Tube și al NTRP la punctele 132 și 135 din hotărârea atacată. Astfel, pe de o parte, respectivul punct 132 nu face decât să enumere documentele confidențiale cu privire la care a fost elaborată o versiune neconfidențială, precum și pe cele care nu au făcut obiectul unei astfel de versiuni. Pe de altă parte, astfel cum au recunoscut Niko Tube și NTRP la punctele 194 și 209 din recursul incident, acestea au putut depune observații cu privire la documentele menționate la punctul 135 din hotărârea atacată în cursul procedurii în fața Tribunalului.

178 Pentru toate aceste motive, trebuie să se respingă al nouălea aspect al celui de al doilea motiv al recursului incident și, prin urmare, să se respingă în întregime acest motiv.

Cu privire la al treilea motiv al recursului incident

Argumentele părților

179 În ceea ce privește respingerea în parte a celui de al patrulea motiv pe care l-au invocat în susținerea acțiunii din primă instanță, Niko Tube și NTRP susțin că Tribunalul a decis în mod greșit că Sepco acționase ca agent care lucrează pe bază de comision. Faptul că legăturile prin intermediul participării la capital dintre Sepco și Niko Tube, pe de o parte, și dintre Sepco și NTRP, pe de altă parte, nu erau aceleași nu ar semnifica în drept că Sepco a exercitat, în relațiile sale cu Niko Tube, funcțiile unui agent care lucrează pe bază de comision. Potrivit Niko Tube și NTRP, simpla existență a unei relații de vânzare-cumpărare între un exportator și societatea sa de distribuție de legătură nu este suficientă pentru ca marja acesteia din urmă să fie tratată ca un comision în sensul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază. Criteriul relevant ar fi acela al asemănării existente între funcțiile societății de distribuție și cele ale unui comisionar. În orice caz, concluziile Tribunalului referitoare la Niko Tube ar fi eronate în măsura în care se sprijină pe fapte și pe o argumentare care au fost prezentate după finalizarea procedurii administrative.

180 Consiliul și Comisia consideră că acest ultim motiv este inadmisibil. Potrivit acestor instituții, Niko Tube și NTRP nu dovedesc controlul acestora din urmă asupra pretinsei societăți de distribuție care constituie o condiție prealabilă pentru a concluziona în sensul existenței unei entități economice unice. Prin urmare, Tribunalul ar fi respins în mod întemeiat al patrulea motiv de recurs.

Aprecierea Curții

181 Niko Tube și NTRP contestă în principal motivele cuprinse la punctele 187-189 din hotărârea atacată, în temeiul cărora Tribunalul a respins, la punctul 190 din hotărârea respectivă, aspectul celui de al patrulea motiv invocat de Niko Tube, întemeiat pe existența unei erori vădite de apreciere în aplicarea articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază.

182 Trebuie amintit că, la punctul 190 din hotărârea atacată, Tribunalul a admis acest aspect al celui de al patrulea motiv în măsura în care Consiliul a operat o ajustare a prețului de export practicat de Sepco în cadrul tranzacțiilor privind țevile fabricate de NTRP. Același aspect este respins cu privire la celelalte critici, mai precis în măsura în care vizează ajustarea prețului de export practicat de Sepco în cadrul tranzacțiilor privind țevile fabricate de Niko Tube.

183 Trebuie subliniat, în această privință, că Niko Tube și NTRP procedează la o interpretare eronată a hotărârii atacate atunci când susțin că Tribunalul a reținut că un control nu ar putea exista decât dacă Sepco și Niko Tube au aceiași „beneficiari finali”. Astfel, trebuie constatat că, la punctele 188 și 189 din hotărârea atacată, Tribunalul s-a limitat să verifice dacă, astfel cum susțineau Niko Tube și NTRP, Sepco era controlată de Niko Tube sau dacă ambele erau controlate în comun, prin examinarea structurii capitalului acestor societăți. Tribunalul nu a reținut că un control nu poate exista decât dacă cele două societăți în cauză aveau aceiași „beneficiari finali”, iar acest argument trebuie, așadar, respins.

184 Niko Tube și NTRP interpretează tot în mod eronat punctul 187 din hotărârea atacată, susținând că Tribunalul a constatat că simpla existență a unei relații de vânzare-cumpărare între un exportator și societatea sa de legătură este suficientă pentru ca marja de care beneficiază aceasta din urmă să fie tratată ca un comision. Astfel, pasajul de la punctul respectiv din hotărârea atacată precizează că o astfel de relație nu este relevantă în dovedirea faptului că Sepco exercită funcții asimilabile celor ale unui agent care lucrează pe bază de comision. În plus, pasajul respectiv nu se referă la tranzacțiile realizate de Sepco pentru Niko Tube, ci la acelea realizate de această societate pentru NTRP.

185 În realitate, motivele de respingere a tezei Niko Tube și NTRP nu se întemeiază pe existența sau pe inexistența unei relații de vânzare-cumpărare între producător și societatea sa de legătură, ci pe absența indiciilor care să dovedească un control exercitat de Niko Tube asupra Sepco sau un control comun al celor două societăți. În această privință, Niko Tube și NTRP nu au precizat deloc ce elemente ale dosarului ar fi denaturat Tribunalul sau ar fi omis să ia în considerare și care ar fi putut infirma aprecierea sa, expusă la punctele 188 și 189 din hotărârea atacată, potrivit căreia, în esență, faptul că Niko Tube și NTRP aveau trei acționari comuni, printre care societatea-mamă a NTRP, nu permitea să se dovedească faptul că Sepco se afla sub controlul Niko Tube sau că exista un control comun al celor două societăți, ci permitea doar să se stabilească existența unei legături indirecte între ultimele două societăți.

186 Simplul fapt că Tribunalul a omis să răspundă la argumentul potrivit căruia reprezentanții Sepco erau prezenți cu ocazia vizitelor de verificare la sediul Niko Tube în cursul procedurii de anchetă, împrejurare care nu dovedește nimic prin ea însăși, nu repune în discuție această analiză.

187 În sfârșit, Niko Tube și NTRP nu precizează pe ce elemente noi s-ar fi întemeiat Tribunalul pentru a respinge, în parte, motivul acestora prezentat în primă instanță.

188 În lumina celor de mai sus, se impune respingerea celui de al treilea motiv al recursului incident, întemeiat pe erorile de drept săvârșite în aplicarea articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază în ceea ce privește tranzacțiile realizate de Sepco cu țevile produse de Niko Tube.

Cu privire la cheltuielile de judecată

189 Articolul 122 primul paragraf din Regulamentul de procedură al Curții prevede că, atunci când recursul nu este fondat sau când recursul este fondat, iar Curtea soluționează ea însăși în mod definitiv litigiul, aceasta se pronunță asupra cheltuielilor de judecată. Potrivit articolului 69 alineatul (2) din același regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Cu toate acestea, articolul 69 alineatul (3) primul paragraf din același regulament prevede că, pentru motive excepționale sau în cazul în care părțile cad în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere, Curtea poate să repartizeze cheltuielile de judecată sau poate decide ca fiecare parte să suporte propriile cheltuieli de judecată. Întrucât toate părțile au căzut fiecare parțial în pretenții, trebuie să se dispună ca fiecare parte să suporte propriile cheltuieli de judecată efectuate în prezenta procedură.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul principal al Consiliului Uniunii Europene.

2) Respinge recursul principal al Comisiei Europene.

3) Respinge recursul incident al Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) și al Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT).

4) Fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată.

Semnături